
UC-NRLF

pth

DE APOLLONII RHODII CASUUM SYNTAXI COMPARATO USU HOMERICO.

DISSERTATIO

INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

AUCTORITATE ATQUE CONSENSU

IN

LITTERARUM UNIVERSITATE LIPSIENSI

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE CAPESSENDOS

SCRIPSIT

OSCARUS LINSENBARTH

VIMARIENSIS.

LIPSIAE 1887.

TYPIS R. VOIGTLAENDERI CRUCENACENSIS.

Apollonii Rhodii sermo, quamquam in universum ad Homericum conformatus est, peculiarem tamen colorem praebet. Nam quamvis Apollonius Homerum imitatus sit, imitator videri noluit, sed non raro ab eius elocutione consulto descivit, morem aliorum poetarum epicorum et praegressorum et aequalium secutus, qui non solum ex Homeri carminibus sed ex aliis quoque litterarum monumentis, quod in rem suam converterent, petiverant. Huc praeter carmina epicorum Homero posteriorum imprimis lyricae et scaenicae poeseos opera praestantissima nec non prosae orationis praecipue historiae referenda sunt. Neque parvi momenti ad sermonem Apollonii fingendum cum ipsius tum grammaticorum aequalium studia in Homero interpretando collocata fuisse videntur. Itaque non mirum est, quod Apollonianum dicendi genus magis varietatis quam simplicitatis speciem prae se fert. Nihilominus Apollonius propius quam aequales poetae, qui versu heroico usi sunt, ad sermonem Homeri accessit et licet multa immutaverit, plura tamen retinuit, sine dubio quod poematis sui natura, ut Homeri potissimum exemplum imitaretur, commotus est.

Qua de causa, cum eam syntaxeos Apollonianae partem, quae est de casibus, tractandam mihi proposuerim, ita quaestiones meas instituendas esse censui, ut Apollonii sermonem cum Homerico conferrem. Cum autem, id quod iam monuimus, Apollonius non Homerum solum secutus sit, non inutile visum est, ubi deflexit ab Homero, exemplis allatis demonstrare, quatenus cum ceteris et vinctae et solutae orationis scriptoribus congrueret. Atque e poetarum quidem numero praecipue Hesiodi, Pindari, tragicorum,

1*

e sermonis pedestris scriptoribus Herodoti elocutionis vestigia deprehendi. Attamen non paucae locutiones in Argonauticis obviae restant, quarum nullum exemplum in libris Graecorum traditis, qui iidem Apollonio praesto erant, reppererim. E quibus nonnullae apud poetas epicos Apollonio posteriores, quos eius imitatores esse constat, occurrunt, quod aliquoties in locis notabilioribus commemoravimus.

In commentatione mea conficienda me et animadversionibus R. Merkelii, quae in prolegomenis ad Apollonii Argonautica conscriptis atque in adnotationibus textui poematis subiectis inveniuntur et Cholevii observationibus annalibus scholasticis a. 1882 gymnasii Regiomontani (Kneiphof.) praefixis adiutum esse grato animo profiteor.

His praemissis rem ipsam aggrediamur.

A. De nominativo et vocativo.

Nominativus exclamativus ad exemplum Homeri aliorumque poetarum positus compluries in Argonauticis occurrit. Cf. III 262,*) 636, 674, 783, IV 376, 1047 (A 231 al.).

Nominativi pro vocativi forma Ap. utitur III 1 εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατώ, παρά ϑ' ἵστασο, certe non, ut Rzachius (Gramm. Stud. z. Ap. Rh., Vindob. 1878, p. 83) existimat, quod exemplo Zenodoti commotus sit, qui Σ 386 et 424 (Θέτις τανύπεπλος) nom. pro voc. scripserit, sed quod poetae formas nom. et voc., imprimis nominum propriorum, nonnunquam promiscue usurpabant. Cf. e. g. Γ 277 Ζεῦ

*) In numeratione versuum Argonauticorum maiorem editionem Merkelii a. 1854 editam secutus sum. Editiones minores aa. 1852 et 1882 sunt stereotypae.

πάτερ, . . Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς et τ 406 γαμβρὸς ἐμὸς θύγατέρ τε, τίθεσθ' ὄνομα. Eur. Hel. 1399 ὦ κλεινὸς ἡμῖν πόσις.

Quod Ap. IV 1073 ναὶ φίλος, εἶ δ'ἄγε κτλ. nom. pro voc. exhibet, hiatus vitandi causa facit. Nam IV 1086 τῶ, φίλε, μήτ' οὖν κτλ. et ib. 1741 τεῶν τροφός, ὦ φίλε, παίδων, metri necessitate seclusa voc. formam ponit. Eadem de causa Hom. quoque φίλος pro φίλε dicit Δ 189, I 601, Φ 106, Ψ 313, 343, α 301, γ 199, ρ 17, 415; nec minus βοῶπις Ἥρη pro βοῶπι Ἡ. Θ 471.

Nominativus cum participio iunctus ratione fere absoluta ponitur IV 200 ἀλλ' οἱ μὲν διὰ νηός, ἀμοιβαδὶς ἀνέρος ἀνὴρ ἑζόμενος, πηδοῖσιν ἐρέσσετε. Cf. Γ 211 et K 224.

Quamquam Ap. eum usum loquendi retinet, ut interiectionem ὦ vocativo apponat, si quis quem alloquitur, omittat, si hortatur (Kuehn. II 431), tamen aliquoties hac lege neglecta etiam in adhortatione interiectionem usurpat, velut II 288, 341, 411, 420, III 396, IV 1413, et rursus in allocutione reicit, ut I 865, III 545, 688, IV 95, 203. Non recte schol. desiderat ὦ IV 1 αὐτὴ νῦν κάματόν γε, θεά, . . ἔννεπε, Μοῦσα, Διὸς τέκος, rectius IV 552 ἀλλά, θεαί, πῶς . . σήματα νηὸς νημερτὲς πέφαται;

B. De accusativo.

De acc. obiecti. Usus verborum iuvandi, nocendi similium in Arg. idem est atque in Hom. carminibus. Cf. ὀνινάναι III 20 (E 205 al.), δηλεῖσθαι IV 831 et 1088 (Ψ 428 al.), σίνεσθαι I 951 et 1260 (ζ 6 al.). IV 893 obiectum verbi σίνεσθαι subsequenti enuntiato relativo continetur. βιᾶσθαι acc. adsciscit I 751, 1299, IV 909 (Λ 467 al.), λοχᾶσθαι I 991 et II 967 (δ 670).

E verbis fugiendi et timendi uterque poeta simili ratione utitur ἀλεύεσθαι (III 886, IV 111, 340, 1498; Γ 360), ἐξαλεῖσθαι (I 490, II 339, 611, III 600; Σ 586), ἀλύσκειν (I 1035, II 486, III 64, IV 585, 735, 1505; K 371 al.). Verbum simplex ἀλεῖσθαι (cf. E 34 al.) et bicompositum ὑπεξαλεῖσθαι (cf. O 180) Ap. non habet. Verbum non Homericum ὑπεξαλύσκειν exstat III 551 (Hes. th. 615). ἀλεείνειν construit Hom. cum acc. Λ 581 al.; cum infin. Z 167, ut Ap. IV 736 (intr. II 76 et III 650).

φεύγειν recipit acc. II 172, 345, 654, 770, III 191, 468, 541, 800, IV 488, 1503 (Λ 327 al.); item ἐκφεύγειν II 487 et IV 741 (I 355 al.), προφεύγειν II 414 et III 1080 (Z 502 al.), τρομεῖν II 1106 et IV 1209 (P 203 al.), ὑποτρεῖν I 1050 (P 587). Sed τρεῖν, quod Hom. nonnunquam transitive ponit (cf. Λ 554 al.), Ap. absolute utitur IV 12 et 1522 (E 256 al.) eodemque modo duobus locis compositum ὑποτρεῖν I 1049 et IV 1507. ἀτύζεσθαι acc. habet II 1024, III 614, IV 39, 512 (Z 468); etiam activum ἀτύζειν, Homero inusitatum, obiectum acc. adsciscit I 465 τάρβος ἀναλκίδας ἄνδρας ἀτύζει (Theocr. 1, 56).

ὑποδείδειν Homero congruenter Ap. usurpat II 821 (cf. A 406 al.); ἀμφί cum dat. iungit III 318. Pari significatu verbum ὑποπτήσσειν accusativo iungitur III 571 (ἀυτήν; cf. Aesch. Prom. 29, 690); aliter B 312 πετάλοις ὑποπεπτηῶτες dativo.

Verbo φοβεῖσθαι acc. adnectitur II 1064, ut X 250.

Participium πεφυλαγμένος ab Hom. intransitive usurpatur, ut ab Ap. III 1142; aliis autem locis Argon. acc. rei evitandae apponitur, velut II 348 ῥηγμῖνας πεφυλαγμένοι, III 449, 510, IV 332 (Aesch. Prom. 804, Suppl. 426; Hdt. I 108, VII 130 al.).

λείπειν Ap. sensu transitivo saepius praebet, ut Hom. quoque (cf. I 317, 1152, II 721 al.; Δ 470 al.); intransitivo autem ratione ab Hom. aliena I 607, IV 1631

ἀνέμοιο λιπόντος, II 1032 ἔλλιπεν αὔρη (Soph. El. 514; Eur. Herc. f. 133, Hel. 1157).

λανθάνειν cum acc. solo coniunctum legitur II 226, 1180, IV 15, 328, 737, 753 (Γ 420 al.); cum acc. et partic. II 537, 753, III 211, 737, 779, IV 49 (K 279 al.).

Audacius ἀκούειν acc. personae recipit IV 1077 οὐ δέ τι ἴδμεν Αἰήτην, ἀλλ' οἷον ἀκούομεν et IV 262 Δαναῶν ἱερὸν γένος ἀκοῦσαι. Haec locutio sermonis popularis propria esse videtur. Cf. Ar. Thesm. 164 καὶ Φρύνιχος, τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας, αὐτὸς καλὸς ἦν. Comparetur quoque nostrum „vom Hörensagen etwas kennen". Aliter γ 193, ubi anticipatio subiecti enuntiati secundarii statuenda est.

τεκμαίρεσθαι cum acc. obi. positum vim audiendi vel potius agnoscendi induit IV 73 ὄπα κούρης τεκμήρατο. Alibi (IV 217 et 559) significatione constituendi praeditum est, ut apud Hom. Z 349, H 70, η 317, κ 563. Dativum instrumenti insuper adsciscit I 108 (vide infra). Compositum ἀποτεκμαίρεσθαι, quod alias non usurpatur, significat „certis signis intellegere" IV 1538 πρήσοντος ἀήτεω . . πόρους ἀπετεκμήραντο λίμνης ἐκπρομολεῖν.

Vim similem atque verba audiendi habet δοάζειν, verbum Homero aliisque non usitatum, quod in Arg. legitur III 955 ὁππότε δοῦπον ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι.

E numero verborum videndi παπταίνειν more Homerico acc. adsciscit I 341 πάπτηναν δὲ νέοι θρασὺν Ἡρακλῆα, II 35, 608, III 513, 924 (Δ 200, P 115); praepp. adhibentur I 631 (ἐπί), III 953, IV 638 (ἐς), III 634 (περί), ib. 1284 (ἀνά). Hom. quoque huic verbo praepp. adiungit, sed ex iis, quas Ap. habet, tantum ἀνά (Δ 497, M 333); praeterea κατά (P 84, χ 381) et πρός (μ 233). — σκέπτεσθαι III 823 αἴγλην σκεπτομένη eodem sensu ponitur atque in hymn. in Merc. 360, sed ab Homerico diverso; cf. II 361 σκέπτετ' διστῶν ῥοῖζον. — τεθηπέναι Hom. et

alii semper intransitive usurpant; Ap. autem insolenter obiectum addit III 215 τεθνηπότες ἔρκε' ἄνακτος εὐρείας τε πύλας καὶ κίονας. Similiter in Verg. Aen. II 31 „stupere“ construitur. — Etiam μεταβλέπειν, quod ante Ap. aetatem non in usu est, acc. obi. adsciscit I 736 ῥηΐτερόν κεν ἐς ἠέλιον ἀνιόντα ὄσσε βάλοις, ἢ κεῖνο μεταβλέψειας ἔρευθος.

Verborum dicendi usus aliqua ex parte ab Homerico distat. Nam αὐδᾶν Hom. non solum cum acc. rei (K 461 al.), ut Ap. III 1078, sed etiam cum acc. personae (Θ 200) et cum duplici acc. (E 170) coniungit. III 1158 autem οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένῃ λελίητο dativo pers. adiunctum significat „certiorem facere aliquem“ (Soph. Ant. 227, O. R. 392). — Non simplex verbum εἰπεῖν apud Ap. cum acc. pers. coniungitur, ut apud Hom. (cf. M 60, 210, P 237 al.), sed compositum προςειπεῖν I 1336 (cf. H 46, Θ 280) et προςεννέπειν I 711, 792, III 433, ut saepius apud tragicos (cf. Aesch. Ch. 110, Ag. 1291; Soph. Ai. 857; Eur. Hipp. 99). μετειπεῖν autem Homero congruenter dativo iungitur, velut I 331, 864, III 522, IV 881 (B 336 al.). — περιβοᾶν („divulgare“), quod tmesi divisum legitur III 792 τηλοῦ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσει πότμον ἐμόν, aute Ap. tempora non exstat. — ἀγορεύειν (cf. I 649, 847, 1106, III 458, 544, 1108, IV 845; X 385 al.), αὔειν (IV 147; Λ 461 al.), ἀυτεῖν (cf. IV 1337 et 1702; Λ 258) apud utrumque poetam acc. obi. adsciscere solent; ἀυτεῖν autem Ap. nunquam, id quod Hom. facit (cf. Υ 50, Φ 582), absolute ponit. — παρηγορεῖν, verbum Homeri non peculiare, cum acc. iunctum significat „consolari“ I 294 τήν γε ἐπέεσσι παρηγορέων προςέειπεν, III 610, IV 1740 (cf. Aesch. Pers. 530). Similem notionem hoc verbum cum acc. appositivo*) coniunctum habet II 622

*) Sic eum accusativum nominare liceat, quem grammatici nostrae aetatis vocare solent „Acc. d. inner. Obiect.“, Rumpelius autem (Zur Casusl. 1845 p. 157) „paratacticum“.

τί ἤ μοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι et ib. 64 μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἐς ἀλκήν. Aliter vero interpretandus est locus IV 1410 τὰς sc. νύμφας σφι παρηγορέεσκε λιτῇσιν. Vertas: „nymphas precibus sibi propitias reddidit". Cohortandi significationem παρηγορεῖν exhibet absolute usurpatum II 1196 ἴσκε παρηγορέων et III 303. — φωνεῖν apud Hom. acc. obi. non recipit — nam ω 535, B 182, K 512, Υ 380 accusativi appositivi statuendi sunt — ut in Arg. III 673 φώνησέν μιν. Quem usum primum apud Sophoclem inveni; cf. Ai. 73 Αἴαντα φωνῶ. — μεταφωνεῖν Ap. dat. iungit II 208 et 431 (H 384 al.), insolenter autem acc. personae I 702 Ἰφινόην μετεφώνεεν ἄσσον ἐοῦσαν, et acc. rei I 1287 οὔτε τι τοῖον ἔπος μετεφώνεεν. — Verbo χρείειν, quod Hom. absolute usurpat (ϑ 79), ab Ap. acc. obi. additur II 182 χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισιν (cf. hymn. in Ap. 132; Eur. Ion. 682 al.).

παλάσσεσθαι transitive ponitur I 358 πεπάλαχθε κατὰ κληῖδας ἐρετμά, intr. apud Hom. H 171 al.

ἐπιστοβεῖν, verbo perraro, Ap. accusativum adicit III 663 μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες, et IV 1725 τὰς δ' αἰσχροῖς ἥρωες ἐπιστοβέεσκον ἔπεσσιν.

Apollonii proprius est usus verbi ἀναφέρεσθαι, quod cum acc. μῦθον et φωνήν coniunctum sensum loquendi accipit; cf. III 463 et 635. Absolute collocatum significat „respondere" IV 1748 ἀνενείκατο φώνησέν τε, apud Hom. autem „gemitus edere" T 714 ἀδινῶς ἀνενείκατο φώνησέν τε.

μύρεσθαι acc. obi. habet III 656 νύμφη θαλερὸν πόσιν μύρεται et IV 1535 νέκυν μυρόμενοι (cf. Bion. 1, 68; Mosch. 3, 74, 91); acc. appos. IV 605 Ἡλιάδες μύρονται κινυρὸν γόον. Hom. iungit huic verbo praep. ἀμφί et acc. T 6; alibi idem intransitive usurpat (cf. κ 202 al.), ut Ap. quoque I 271 al. De structura h. v. cum dat. vid. infra. — Verbo ὀδύρεσθαι ab utroque poeta acc. obi.

adnectitur (cf. I 1066, II 782, III 460; Ω 740 al.); appos. autem ab Ap. solo IV 1304 ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο.

Verbum χατεῖν contra usum vulgarem accusativus sequitur IV 1557 οἷά τε πολλὰ ἄνθρωποι χατέουσιν. De structura h. v. cum gen. vid. infra.

ἀμείβεσθαι („respondere alicui") acc. pers. recipit I 486, II 419, III 55, IV 1431, ut saepe apud Hom. (cf. A 121 al.). De personis ad loca translatum significat „praetervehi aliquid" IV 326 πεδίον τὸ Λαύριον ἀμείψαντο. Ad quem usum conferas Homericum I 409 ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται sc. ψυχὴ ἕρκος ὀδόντων. Eodem significatu Ap. etiam activum ἀμείβειν adhibet II 1015 ὅρος καὶ γαῖαν ἄμειβον, ib. 1231, III 280, 647, IV 964, ut saepius tragici (cf. Aesch. Pers. 69 πορθμὸν ἀμείψας. Soph. Trach. 659; Eur. Bacch. 65). Item utitur Ap. compositis παραμείβειν I 933, II 660, 725, IV 574, 979 (Soph. O. R. 504), παραμείβεσθαι I 450 et II 382 (ζ 310), παρεξαμείβεσθαι I 581. His subiungenda sunt verba simili ratione usurpata: παραμετρεῖν (I 595, 1166, II 937, IV 218, 1779), παρανεῖσθαι (II 357), παρανίσσεσθαι (II 1030; hymn. in Ap. 430), παρεκθεῖν (II 592), παρεκνεῖσθαι (II 651, 941, 1243), παρεξελᾶν (IV 764; μ 55). At I 125 ἀπ' Ἀρκαδίης Λυρκήιον Ἄργος ἀμείψας sc. Ἡρακλῆς τὴν ὁδὸν ᾗ κτλ. significat ἀμείβειν, ut ad hoc verbum redeam, „viam aliquo pergere", ut apud Euripidem Or. 1295 ἀμείβω κέλευθον σκοποῦσα πάντᾳ. ἀμείβεσθαι absolute positum valet idem atque „alternis locis commorari" I 646 ἀλλ' ἥ γε sc. ψυχὴ ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται, quem locum vertas: „animae obtigit, ut modo hic, modo illic sit". Ceterum usurpatio medii absolute positi eadem est atque in Hom. carminibus. Cf. II 255, 1159, 1218, III 150, 385, 484, 682, 696, 718; Ξ 270 al. Ad IV 1461 ἀμειβομένων, οἵτ' ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον, ἔκριθεν ἄλλυδις ἄλλος confert Merkelius

locum Homericum I 471 οἳ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον. Addi potuerunt A 604, α 375, β 140, ϑ 379.

Praeter ἀμείβεσϑαι verba notionem praetervehendi induentia accusativo iunguntur haec: ὑπεκβάλλειν I 596 (ῥέεϑρα), γνάμπτειν („flectendo transmittere") II 350 ἀκτὴν Μέλαιναν γνάμψαντες, ib. 944, 965, 1010, IV 301 (cf. Cic. de div. II 45 in flectendis promunturiis), περιγνάμπτειν II 364 et 560 (cf. ι 80).

Homerico usui verbi simplicis γνάμπτειν respondet Apollonianus II 1250 κεῖνο δόρυ γνάμψαι et III 1350 γνάμψε γούνατ' ἐλαφρά (Ψ 731).

Pro loquendi formula περᾶν οἶδμα (III 388 et IV 457) Hom. utitur ζ 272 περᾶν ϑάλασσαν. Obiectum omittitur II 344 νηὶ περῆσαι, ib. 413, III 1072, IV 530 (κ 508 al.). Hoc loco commemorandum est verbum πείρειν, cui acc. obi. adicitur IV 980 (ἁλὸς μέγα λαῖτμα), ut Ω 8 al.; appos. autem II 775 (πλόον) et ib. 1127 (οἶμον), ut β 434 (κέλευϑον). Sed nude hoc verbum alibi poni, ut in Arg. II 326 εἰ πείρετε, IV 306, 398, me legere non memini. Huius verbi structura similis est verbi τέμνειν. Cf. II 333 (ἁλὸς στεινωπόν) et IV 225 πόντον ἔταμνεν νηῦς (γ 175, ν 88); acc. appos. additur II 903 (πλόον) et ib. 1031 (Eur. Phoen. 1); absolute contra consuetudinem loquendi aliorum usurpatur II 1244 ἐπιπρὸ γὰρ αἰὲν ἔτεμνον ἐσσυμένως et IV 771 Ἶρις ἀπ' Οὐλύμποιο ϑοροῦσα τέμνε. — μετρεῖν, quod huc spectat, ab Hom. cum acc. πέλαγος coniungitur γ 179, ab Ap. autem eodem sensu absolute ponitur I 930 ἔνδοϑεν ἀκτῆς μέτρεον, II 915, IV 1779.

βάλλειν de fluviis usurpatum acc. obi. recipit II 401 Φᾶσις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει, IV 289, 326; de sole exhibitum legitur ε 479 τοὺς sc. ϑάμνους ἠέλιος ἀκτῖσιν ἔβαλλεν, ut de aurora in Arg. IV 885 ἄκρον ἔβαλλε φαεσφόρος οὐρανὸν Ἠώς. Usus intransitivus, qui II 744

ὥστε ἀνερεύγεται sc. Ἀχέρων εἰς ἅλα βάλλων et IV 632 invenitur, Homerico consentaneus est; cf. Λ 722 ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων. Insolentius autem βάλλειν IV 1579 λίμνηθεν ὅτ' εἰς ἁλὸς οἶδμα βάλητε de hominibus usurpatum est, qui navigant aliquo.

ἐπαΐσσειν contra usum Hom., qui huic verbo intransitive posito acc. loci aut praepp. apponit (cf. M 308, H 240, Σ 159), ab Ap. cum acc. obi. iungitur I 1254 γυμνὸν ἐπαΐσσων παλάμῃ ξίφος (Eur. Hec. 1071). Alibi Ap. quoque ἐπαΐσσειν sensu intransitivo habet, ut I 75, 1033, II 126, 170, IV 830, 1462.

στρωφᾶν III 424 cum acc. (βουλήν) translate ponitur, proprie apud Hom. ζ 53 (ἠλάκατα) al.; intransitive III 893 ἐπὶ γαῖαν στρωφῶσιν, ut alibi στρωφᾶσθαι (cf. I 827; ap. Hom. I 463 al.).

χρίμπτειν cum acc. obi. ante Apollonii aetatem raro exstat (cf. Soph. El. 721); in Arg. uno loco invenitur IV 1679 πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν. Crebrius intransitive ponitur (cf. II 290, 749, 1081, III 1286, IV 1567), ut κ 516 participium χριμφθείς. Compositum ἐγχρίμπτειν apud utrumque poetam vim intransitivam induit (cf. II 398 et IV 1512; Ψ 334). I 1259 ἀλλά ἑ sc. Ὕλαν ληιστῆρες ἐνιχρίμψαντες ἄγουσιν Haackius (de eloc. Ap. Rh., Hal. S. 1842, p. 14) nulla probabili causa huic verbo significationem aggrediendi, quam ceteroquin non habet, adiudicare vult.

A vulgari consuetudine dicendi abhorret usus transitivus verbi ἐμπλήσσειν III 1297 οἱ δέ μίν ἄμφω κρατεροῖσιν ἐνέπληξαν κεράεσσιν. Intransitivus vero cum Homerico consentit; cf. I 1203 et II 602; M 72 al.

ἀμφιπίπτειν Ap. sermonem Homeri imitatus accusativo iungit I 270 κούρη πολιὴν τροφὸν ἀμφιπεσοῦσα (ϑ 523).

ἐπιλαμβάνειν contra usum aliorum poetarum acc. recipit III 751 et 1065 (Hdt. VIII 115).

κέλλειν Ap. ubique significatu intransitivo adhibet; cf. I 586, 915, 1024, II 751, 971, 1090, IV 453; at Homerus, uno loco excepto (ι 149), transitivo (cf. ι 546 al.). Intransitive usurpatum apud utrumque poetam habemus ἐπικέλλειν (cf. I 1362; ι 138 al.); cum acc. loci coniunctum in Arg. II 352, cum dat. loci ib. 382.

κλίνειν verbum acc. obi. sequitur I 76 (φάλαγγας), ib. 376 (στείρην), IV 1526 (γυῖα), ib. 1632 (ἱστόν), ut in Iliade Θ 435. Sed usus intransitivus, qualem Ap. praebet I 452 κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο ab Homero et aliis poetis alienus est.

De verborum proferendi usu haec animadverti. κήκίειν inusitato alibi more acc. recipit IV 929 θερμὴν κήκιε πόντος ἀυτμήν. Pariter compositum ἀνακηκίειν IV 600 ἣ sc. λίμνη ἔτι νῦν βαρὺν ἀνακηκίει ἀτμόν. ἀνατέλλειν II 44 et III 520 cum acc. obi. coniungitur, ut E 777; saepius autem nude ponitur; cf. I 501, 601, 776, 810, II 1007, 1247, III 683, 1224. Etiam βλαστάνειν, verbum sermonis Homerici non peculiare, contra morem loquendi priorum Apollonio poetarum acc. habet I 1131 οὕς ποτε νύμφη ἐβλάστησεν, IV 676 τοίους ἐβλάστησεν χθών, ib. 1517 αἳ ὀφίων γένος ἐβλάστησαν. Usus intransitivus, quem tragici saepe praebent, invenitur III 921 ὅσοι ἄλλων ἀθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν et IV 1425. Neque Homericae consuetudinis loquendi est ἐξανιέναι verbum intransitive usurpatum, quod legimus IV 293 εἰ ὑμετέρης γαίης 'Αχελώιος ἐξανίησιν (cf. Soph. Phil. 705; Eur. Hipp. 900). Transitive autem ab utroque poeta pari modo ponitur; cf. IV 622; Σ 471. Similiter uterque eorum verbo προχεῖν acc. obi. addit (cf. IV 606 λιβάδας; Φ 219 ῥόον); IV 135 autem acc. ῥόον ex versu praecedente supplendus est. Verbum contrariae notionis, ἀποφθίνειν, modo ab Homeri sermone abhorrente acc. iungitur IV 1292 ἵν' ἄνδιχα δῆθεν ἕκαστος θυμὸν ἀποφθίσειαν et

ib. 1440 (πέλωρ); cf. Hes. op. 666; Soph. Ai. 1027. Homeri morem, qui aoristos medii et passivi generis huius verbi intransitive collocat (cf. Γ 322 al.), Ap. retinet I 1066, II 852, IV 1529.

Ex verborum fabricandi similiumque numero constructio activi generis verbi κάμνειν cum Homerica congruit (cf. I 9, 111, III 340; I 1322, II 484, III 81, 230, IV 424; Δ 187 al.); medium vero apud Hom. significat „parare sibi aliquid" (cf. Σ 341, ι 130), apud Ap. idem quod activum; cf. II 718 ἱρὸν ἐκάμοντο, IV 1321 (ἔργα), III 580 (ἄεθλον). Commemorare liceat hoc loco Apollonium formulam loquendi Homericam κάμε τεύχων (cf. Β 101 al.) non recepisse. — πονεῖσθαι significatu activo positum acc. obi. adsciscit I 731 (κεραυνόν), ib. 1185 (δαῖτα), II 263; ib. 1021, IV 718; I 1348 (ἀέθλους), ut apud Hom. (cf. I 348 al.); passivo ab Homero alieno I 752 δύω δίφροι πεπονήατο (Pind. Ol. 6,11 Bgk.). Intransitive usurpatum πονεῖσθαι significat apud utrumque poetam „laborare"; cf. II 335, 667, III 1339; Β 409 al. Insolita est huius verbi structura cum ἀμφί et dat., qualis legitur III 624 ἀμφὶ βόεσσιν πονέεσθαι. — ἀμφιέπειν cum acc. iunctum non solum, ut apud Hom., de rebus dicitur (cf. I 562, 571, II 1158, III 547, IV 1145; Η 316 al.), sed etiam de personis, velut I 1102 ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσιν, II 1158 σφέας ἀμφίεπον περιθαμβέες, III 547 παρθενικὴν ἀμφιέποντας μήτι (Pind. Pyth. 3,51). Similiter verbum simplex cum praep. ἀμφί et acc. Hom. de personis usurpat Λ 482 ἀμφ' Ὀδυσῆα Τρῶες ἕπον πολλοί. ἀμφιπένεσθαι Ap. nunquam de personis utitur, ut Hom. solet (cf. Δ 220 al.), sed de rebus tantum (cf. II 27, 925, 1199, III 271, IV 883; Τ 278 et τ 455. ἀμφιπονεῖσθαι Ap. semel idque de rebus exhibet III 251 ἀμφεπονεῖτο νηόν, Hom. vero compluries et de rebus et de personis; cf. υ 307, Ψ 159; Ψ 681.

ναίειν verbum activi generis acc. adsciscit I 94 al. eodem modo, quo in Hom. carminibus (cf. Γ 74 al.); medium autem, quo Hom. abstinet, Ap. notione activa praeditum adhibet II 747 νάσσεσθαι γῆν Μαριανδυνῶν. Sensu causativo medium cum acc. pers. coniungitur I 1356 κατ' αὐτόθι νάσσατο παῖδας et IV 567 Ποσειδάων νάσσατο κούρην, cum acc. rei IV 275 ἄστη νάσσατο. Medio absolute posito habitandi notio est I 93 Τελαμὼν ἐν 'Ατθίδι νάσσατο νήσῳ, IV 987, 1140 (Hes. op. 639). Hom. eodem sensu forma νάσθη Ξ 119 utitur, et de situ locorum activo ναίειν Β 626 νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός. At ναιετᾶν verbi usus et transitivus et intransitivus apud utrumque poetam idem est, nisi id discrimen statuere vis, quod intransitivus apud Ap. crebrius occurrit quam apud Hom. Cf. I 68, 826, 903, III 1134, IV 322; Β 539 al. Intransitive ad loca spectans ponitur I 831, III 1092, IV 275; Δ 45 al.; ad personas I 799, 828, 831, II 377 saepius; Λ 673 al. Compositum ἐνναίειν, quod Homeri non proprium est, cum acc. coniungitur I 941 (ὄρος) et ib. 1076 (Κύζικον); cf. Mosch. 4,36. Absolute collocatur I 942, IV 519, 1213 (Soph. O. C. 788 al.). Sed ἀποναίειν Ap. Homero congruenter causative usurpat IV 1492 ἥν ποτε Μίνως ἐς Λιβύην ἀπένασσε (Jl. II. 86). Contra ea Ap. genus medium, quo Hom. Β 629 et ο 254 utitur, non habet. καταναίεσθαι (cf. II 906 κατενάσσατο Διόνυσος Θήβας alias non inveni. Etiam ἀμφινέμεσθαι intransitive usurpatum (cf. II 999 νόσφιν Λυκάστιαι ἀμφενέμοντο) Apolloniani sermonis proprium est. Transitive positum Homericae elocutioni consentaneum est; cf. I 947, 1224, II 988, 1117, III 495, IV 1150; Β 521 al.

Incertum est, quis Apollonio locutionis γαῖαν ἐφέσσεσθαι („moriturum esse"), quae invenitur I 691, auctor exstiterit. Homerus quidem alia ratione Ζ 19 τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην dicit. Simili atque in Arg. ratione in Xen.

instit. Cyr. VI 4,6 γῆν ἐπιέσασθαι μᾶλλον ἢ ζῆν legimus. Nec minus insolenter eodem verbo Ap. utitur I 1326 κῦμα ἐφεσσατο sc. Γλαῦκος („Gl. se aquae immersit").

Verbum καναχεῖν ab Hom. (τ 469) aliisque poetis in sensum intransitivum adhibetur, audacius autem ab Ap. in transitivum IV 907 Ὀρφεὺς μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς. Item insolitus usus transitivus verbi κλύζειν est I 1328 ὕδωρ ἔκλυσε νῆα, IV 608 (cf. hymn. in Ap. 75), I 521 ἐκλύζοντο ἄκραι. Sed intransitivus I 541 ῥόθια κλύζοντο Homericae dictioni respondet; cf. Ξ 392; ι 484, 541. Etiam κατακλύζειν, quod verbum Homero non in usu est, acc. obi. recipit IV 1283 (cf. Pind. Ol. 9,50; Aesch. Sept. 1077).

Usurpatio transitiva verbi ὕειν, quae exstat III 1115 ὗε δὲ sc. ὄμβρος πόντον καὶ νῆσον καὶ πᾶσαν χώρην ab Homerica locutione, quae invenitur ζ 131 λέων ὑόμενος καὶ ἀήμενος originem duxisse videtur, aut ab Herodoto, qui acc. obi. huic verbo apponit IV 151 οὐκ ὗε τὴν Θήρην sc. θεός. Cf. quoque Hdt. I 193 al.

In ἀνέχειν verbo usurpando Ap. universe Homeri sermonem retinet; cf. I 673, 876 al.; E 174 al. Sed discedit ab eo III 161 δοιὼ δὲ πόλοι ἀνέχουσι κάρηνα οὐρέων ἠλιβάτων, ubi more insolito hoc verbo ita utitur, ut significet „sustinere aliquid". Neque ὑπερέχειν ita construi ab Ap. ut ab Homero intelleges, si conferes Λ 735 ἠέλιος ὑπερέσχεθε γαίης cum I 1273 ἀκροτάτας ὑπερέσχεθεν ἄκριας ἀστὴρ ἠῷος.

Praeter usum transitivum verbi τείνειν, qui Homerico respondet (cf. IV 107 et 1049; E 262 al.), in Arg. etiam intransitivus ad locorum situm denotandum exstat, ut II 354 ἄκρη προβλῆς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει et IV 1581 ἔστ' ἂν ἄνω τείνῃσι sc. χερσός (Hdt. II 6 al.; Aesch. Suppl. 93, Sept. 763; Eur. Bacch. 436).

E verbis urendi notione praeditis δαίειν inusitate significationem translatam praebet IV 1147 δαῖε sc. κῶας

ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸν πόθον. Propriam autem et eam Homericam servat IV 69 et 869 (cf. E 4, I 211, Σ 206. — φλέγειν acc. obi. iungitur II 516 et III 582, ut Φ 13, ubi ἀκρίδας suppleas. At III 773 ἀλλ' αὔτως φλέγει usum intransitivum statuendum et pro subiecto πῆμα supplendum esse puto. Nimis enim artificiosa huius loci interpretatio sit, si quis φλέγειν in sensum transitivum accipere et e versu 772 φρένας vel generatim ἐμέ obiecti loco supplere velit. Aeschylus quoque (Sept. 286) et Sophocles (O. R. 213) φλέγειν intransitive utuntur. — πιμπράναι, verbum Homero non usitatum, acc. iunctum invenitur III 1301 φῦσαι πῦρ ὀλοὸν πιμπρᾶσαι (Aesch. Pers. 810). — πρήθειν uterque poeta eodem modo cum acc. coniungit; cf. IV 819; β 427.

ἀπολήγειν acc. adsciscit IV 767 ὡς κεν ἀήτας πάντας ἀπολλήξειεν. Apud Hom. et Hes. obi. caret; cf. Z 149, N 230; op. 486. Verbum simplex λήγειν Ap. ubique intransitive ponit (cf. I 513, 1094, 1152, II 84, 751, 1121, III 1301, IV 669, 835, 882, 928), Hom. modo transitive (cf. I 97 al.), modo intransitive (cf. N 424, Φ 305, χ 63).

Agmen verborum acc. obi. adsciscentium βαίνειν concludat, quod causative positum invenitur IV 405 ᾧ sc. δόλῳ μιν ἐς ἄτην βήσομεν. Quem usum Homerus praeivit; cf. E 164 al.

De acc. appositivo. Figurae etymologicae, quam vocant, exempla in Arg. multo rariora quam in Iliade et Odyssea sunt neque Homeri dictionem tenent. Conferas II 623 ἤμβροτον ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην (vide quoque I 1333 ἀφραδίῃσιν εἴ τι περ ἀασάμην). Hom. ἀάεσθαι cum acc. obi. iungit, ut T 91, 129 al. — II 1027 βασιλεὺς ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει (Hes. op. 39; Hdt. III 31). Attributi loco enuntiatum relativum ponitur IV 1104

δίκην, ἥτις ἀρίστη ἔσσεται ἀνθρώποισι δικαζέμεν. Cf. IV 1117 τὸ γὰρ αὐτὸς ἰὼν Κόλχοισι δικάσσει. IV 1767 ὑδρείης πέρι δῆριν ἀμεμφέα δηρίσαντο, coll. IV 1728 τοῖα γυναῖκες ἀνδράσι δηριόωνται. Aliter Hom. dicit P 158 δῆριν ἔθεντο. — I 578 σύριγγι λιγείῃ καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος. — I 1075 εὖτ' ἂν σφιν ἐτήσια χύτλα χέωνται.

Attributum deest II 926 χύτλα τέ οἱ χεύοντο (cf. κ 518 χοὴν χεῖσθαι, λ 26). II 1004 ποίμνας ποιμαίνουσιν. Aliter Z 25 et Λ 106 ποιμαίνειν ἐπ' ὄεσσι. II 1011 ἐπεὶ ἄρ κε τέκωνται ὑπ' ἀνδράσι τέκνα γυναῖκες.

Nomen similis notionis verbo adiungitur: I 1135 βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο (Hdt. VI 129; Xen. exp. Cyr. VI 1, 7). — II 326 μὴ δ' αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε. Ib. 881 τοῦτον, ὃν ἔλλαχον, οἶτον ὄλοντο. Cf. Γ 417 σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι. — IV 1261 ὠλόμεθ' αἰνότατον δῆθεν μόρον. Cf. Φ 113 ὀλέεσθε κακὸν μόρον, α 116; aliter IV 401 στυγερῷ κεν ὀλοίμεθα πάντες ὀλέθρῳ. — IV 605 μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόον. Ib. 1304 ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύραντο. — IV 388 μέγαν ἤλιτες ὅρκον (cf. Ω 570); III 891 μέγα παρήλιτον. — I 1138 ἰωὴ . . , ἣν λαοὶ ἀνέστενον.

In iis locutionibus huc pertinentibus, quae significant „iter dirigere aliquo", usus Apollonianus multum ab Homerico differt. Cf. I 103 ἑσπόμενον κοινὴν ὁδόν et IV 690 (Soph. Trach. 563). II 416 τόσην εἶμι κέλευθον (Pind. Pyth. 11, 39; δ 483 ἰέναι δολιχὴν ὁδόν). II 1127 πείρομεν οἶμον (β 434). II 775 πεῖρετ' ἐς Αἰήτην τόσσον πλόον. (trans. Ω 8 al. κύματα πείρειν). II 1259 ἀΐσσοντα αὐτὴν ὁδόν (Eur. Phoen. 1379 ᾗξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι). III 472 ἔβησαν τὴν ὁδόν, ἣν τὸ πάροιθεν ἀνήλυθον (Pind. fr. 173 Bgk.). III 602 πέμπειν sc. υἱέας ἐς Ἀχαιΐδα γαῖαν δολιχὴν ὁδόν (Soph. Ai. 739 βραδεῖαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων ἔπεμψεν). IV 296 στέλλεσθαι τήνδ' οἶμον (Aesch. Pers. 609). IV 838 δολιχήν τε καὶ ἄσπετον

οἶμον ὁδεύειν. Et insolentius IV 1441 ἅτε χθόνα πεζὸς ὁδεύων. IV 1253 αὐτὰ κέλευθα ὁρμηθῆναι (Soph. Trach. 155). IV 1541 σκολιὴν ἔρχεται οἶμον (A 151, γ 316, ζ 165, ι 261, ο 13). II 903 et 1031 τέμνον πλόον (Eur. Phoen. 1; trans. γ 175 τέμνειν πέλαγος).

Ap. abstinet verbis οἴχεσθαι et πλεῖν, quae Hom. acc. appos. iungit (cf. δ 393, γ 71 al.). — Verbo φυσιᾶν contra Homericum morem loquendi acc. appos. additur II 87 (καματηρὸν ἀυτμένα φυσιόωντε), III 410, 496, 1303 (Soph. Ant. 1238). ἀμπνεῖν et ἐπιπνεῖν verbis idem acc. apponitur (cf. III 231, 1292; III 1327), quem usum novavisse videtur Apollonius. Simplex verbum πνεῖν II 229 πνεῖ τόδε οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς acc. appos. alio significatu atque apud Hom. in locutione illa μένεα πνείοντες (B 536 al.) recipit. — ἀναζεῖν, ut ἐξαναζεῖν in Aesch. Prom. 370 (τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον), acc. appos. habet IV 931 (ἀναζείουσα βαρὺν χόλον).

ὀμνύναι simili ratione atque in Hom. carminibus acc. appos. exhibet in Arg. Cf. III 714 Κόλχων ὅρκος ὅντιν' ὀμόσσαι κτλ. et IV 797 πελώριον ὅρκον ὅμοσσεν (A 233 al.). Obiecti accusativum huic verbo additum habemus II 291 λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν et III 699 ὄμοσον Γαῖάν τε καὶ Οὐρανόν (Ξ 271 al.).

De eius accusativi appositivi usu, ut pro nomine eiusdem stirpis vel similis notionis atque in verbo cum eo coniuncto inest, aliquod nomen attributi vice fungens accusativo ponatur, quae locutio iam Homero usitata est (cf. e. g. δαίσειν γάμον T 299), fortasse in loco illo saepe iactato libri II. Arg., qui legitur v. 627 νῦν δὲ περισσὸν δεῖμα καὶ ἀτλήτους μελεδῶνας ἄγκειμαι cogitari potest. ἀγκεῖσθαι quidem cum acc. appos. constructum sine exemplo est; at verbum simplex κεῖσθαι huic casui iunctum habemus in Soph. Phil. 145 τόπον . . ὅντινα κεῖται et apud Thucydidem I 37, 3 ἡ πόλις αὐτῶν ἅμα, αὐτάρκη

θέσιν κειμένη, παρέχει αὐτοὺς δικαστὰς κτλ. Quodsi similem usum compositi verbi in nostro loco statuamus, verba laudata idem fere valent atque περισσοῦ δείματος καὶ ἀτλήτων μελεδώνων θέσιν κεῖμαι, ut sit ἄγκειμαι i. q. „sustineo quasi suspensus“. Aliter Zieglerus (observ. in Ap. Rh. Arg.; progr. Stuttg. 1846 p. 18) hunc locum explicat. Quod enim κεῖσθαι a Graecis usurpetur pro perfecto passivi verbi τιθέναι et in activo dicatur ἀνατιθέναι τινί τι, „alicui aliquid imponere“, in passivo recte dici posse censet ἄγκειμαί τι, ea quidem ratione qua Graeci multa verba quae in activo cum dativo et accusativo coniungantur, in passivo cum nominativo et accusativo construxerint. In eandem interpretationem iam paulo ante R. Merkelium incidisse (Bergk. et Caes. ann. 1843, p. 565) idem commemorat. Sed haec interpretatio ea de causa mihi non ferenda esse videtur, quod verbum κεῖσθαι eiusque composita cum accusativo obiecti coniungi nullis exemplis comprobatur. Koechlius (coniect. in Ap. et Opp.; Lips. 1838, p. 4) pro ἄγκειμαι ceteris sententiae vocibus non mutatis ἔςκειμαι substituere vult. Quo modo autem fieri possit, ut huic verbo acc. loci, pro quo δεῖμα et μελεδῶνας haberi necesse sit, iungatur, non dicit. Aliorum emendationes etiam minus probabiles omittere liceat.

Adiectivorum generis neutrius accusativi appositivi vices sustinentium usum si perlustrabimus, non minus quam in substantivis Apollonium ab Homero multum descivisse cognoscemus. Cf. III 532 ποταμοὺς κελαδεινὰ ῥέοντας. II 323 στρηνὲς βρέμει sc. ὕδωρ. III 805 τὰ sc. δάκρυα ἔρρεεν ἀσταγές. Ib. 971 ὁμάδησαν ἀπείριτον. Ib. 1216 στράπτε ἀπειρέσιον δαΐδων σέλας. IV 129 ῥοίζει sc. ὄφις πελώριον Ib. 207 ἰάχησαν θεσπέσιον (θεσπεσίως O 637). II 784 πυγμαχέοντα κρατερόν (κρατερῶς ἐμάχοντο M 152). IV 621 περιβληχρὸν βαρύθοντες („ad languorem vexati“). IV 1087 ἄσχετα δηλήσαιτο. Ib. 1738 ἄσχετον ἱμερθείς

(cf. Opp. hal. IV 460). Koechlius (l. l. p. 4) etiam III 1048 (οὐ δ' ἄσχετος ἀίσσουσα φλὸξ ὀλοῶν ταύρων) scribendum esse existimat ἄσχετον. Cui emendationi eo magis assenserim, quod Oppianus quoque (cyneg. I 266) ἄσχετον verbo ἀίσσειν iungit. IV 1455 ἄπλητον μεμάασιν (Hes. th. 315; sc. Her. 268). Ib. 1672 ἐπιζαφελὸν κοτέουσα (ἐπιζαφελῶς apud Hom. I 516, ζ 330). II 893 ἐτώσια γηράσκοντας (Theocr. 1, 38). III 134 νήπια κουρίζοντι. I 971 μείλιχον ἀντιάαν. III 1009 νεκτάρεον μείδησε. IV 1299 λιγέα κλάζουσιν νεοσσοί (λιγέως Γ 214 al.). Homericis locutiones similes exstant: II 1261 Φᾶσιν εὐρὺ ῥέοντα (E 545). IV 1253 μὶν ὑπέρβιον ἕλκος ἔτειρεν (P 19 ὑπέρβιον εὐχετάασθαι). III 1266 περιώσια θυμαίνεσκον (Δ 359 περιώσιον νεικείω). I 1038 ἀδινὰ κνώσσοντες (π 216 κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοί, δ 809). III 794 ἀεικέα μωμήσονται (ρ 216). Ib. 1024 ἱμερόεν μειδιόωντες (Σ 570). IV 1290 ἐλεεινὰ χεροῖν σφέας ἀμφιβαλόντες (B 314, X 37, 408). Ib. 1291 δακρυόειν ἀγάπαζον (Z 484). λαιψηρά (K 358 al.) legitur IV 241 ἀνέμου λαιψηρὰ ἀέντος et ib. 849 σεύατ' ἴμεν λαιψηρὰ δι' ὕδατος. καλόν verbo μέλπεσθαι coniunctum Ap. praebet I 702 καλὸν Ἰηπαιήονα Φοῖβον μελπόμενοι, sine dubio locum Homericum A 473 καλὸν ἀείδοντες παιήονα imitatus. Adverbialiter enim positum esse h. l. καλόν loci demonstrant Σ 570, α 155, θ 266, κ 227, τ 519, φ 411.

Accusativus generis feminini appositive usurpatus invenitur II 632 ἐξότε ἐμὴν χάριν ἠγερέεσθε (Aesch. Pers. 1046, Eum. 939; Eur. Med. 1155, Hec. 874; χάριν Ἕκτορος O 744) et IV 176 τοσσατίην ἄωτον βεβρίθει. ἀμφαδίην, quod huc referatur (cf. Curtius Grundz. d. gr. Et.[4] p. 631), in Arg. exstat I 475, III 97, 982, IV 344 (H 195 al.).

μέγα Homero auctore appositive modo cum verbis (cf. Π 172 al.) coniungitur, velut I 740 (ἵετο), ib. 348,

II 19, III 517 (φρονέων), II 247 (μηνιόωσαν), ib. 573, III 1370 (ἴαχον), ib. 221 (ἐθήλεον), ib. 607 (ἀπείλει), ib. 891 (παρήλιτον), IV 92 (γήθεον), ib. 701 (κοτέει, ἀρήγει), ib. 1341 (πεφρίκασι), I 1191 (τηλεθόωσαν), modo cum adiectivis (cf. X 158 al.), ut I 253 (δυςάμμορος), II 381 (ἀναιδέας), IV 875 (νήπιος; Π 46), ib. 1031, 1383 (φέρτατοι).

De acc. relativo. Non raro in Arg. θυμόν accusativus relat. occurrit, ut I 765, 1256, II 761, 772, 863, III 290, 866, IV 8 (E 869 al.). IV 1268 Ap. dicit χήραντο θυμόν; Hom. autem cum eodem verbo dat. coniungit A 256 κεχαροίατο θυμῷ. Locutio πόδας ταχύς, saepius in Hom. carminibus obvia (N 249 al.), semel in Arg. adest (IV 1483). Neque saepius acc. δέμας reperitur (IV 1436); crebrius apud Homerum (cf. A 115 al.).

Accusativi relativi loco nonnunquam structuras vicarias poni ipsa carmina Homeri exemplo sunt. Conferas e. g. A 217 θυμῷ κεχολωμένος et ib. 429 χωόμενον κατὰ θυμόν cum Σ 461 θυμὸν ἀχεύων. Similia in Arg. inveniuntur. Dicitur enim II 1219 δειδίσσεο θυμῷ et I 299 κατὰ θυμὸν ἀνιάζουσα; aliis autem locis acc. θυμόν usurpari solet (I 765 al.). Praeterea dativum eumque instrumentalem accusativi relat. vices sustinentem habemus in Arg. I 325 δέρμα λάχνῃ μέλαν, III 848 ἀλκῇ λωίτερος, ib. 855 χροιῇ ἴκελον, IV 656 χροιῇ εἴκελαι (cf. Γ 168, 193, Δ 60 al.). Nominum autem, quae cum praepositionibus iuncta accusativi relat. vicaria sunt, tria tantum in Arg. inveniuntur exempla: I 1193 ἐς πάχος (Γ 158), II 74 φαιδρὸς ἐν ὄμμασι (η 212), I 299 κατὰ θυμόν (A 249). Consulto in libro tertio Arg. Apollonius in eadem locutione orationem variasse videtur, cum in altero loco (v. 290) γλυκερῇ δὲ κατείβετο θυμόν, in altero (v. 1131) ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ dixerit.

Acc. rel. ἄλλα ab Ap. dupliciter ponitur II 1240 et III 1282, ab Hom. ubique simpliciter (cf. Ψ 483 al.).

II 1206 (καὶ δέ κεν Ἄρει σμερδαλέην ἐνοπὴν μέγα τε σθένος ἰσοφαρίζοι) adiectivum attributivum accusativo relat. adnectitur, ut apud Hom. α 208 κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας ἐκείνῳ.

Eius accusativi relat., qui mensuram denotat, duo sunt exempla in Arg.: I 1193 τόσση sc. ἐλάτη ὁμῶς μῆκός τε καὶ ἐς πάχος ἦεν ἰδέσθαι et IV 310 εὖρος ἐς αἰγιαλοὺς ἀνέχουσα sc. νῆσος. Totidem inveniuntur in Homeri carminibus*): ι 324 τόσσον ἔην sc. ῥόπαλον μῆκος, τόσσον πάχος εἰςοράασθαι et λ 312 μῆκος γενέσθην ἐννεόργυιοι.

Ut nomen aut genus alicuius personae declaret, Ap. hos accusativos relat. adhibet: οὔνομα (I 1069, III 1098, IV 309; cf. Soph. El. 694, Phil. 605), ἐπωνυμίην (II 910, III 245, IV 658; cf. Hdt. II 44 extr. al.), ἐπίκλησιν (I 203; H 138, Π 177, Σ 487, X 29, 506, ε 273); γενεήν (I 203, II 990, IV 1212; Φ 187 [Bekk. γενεῇ], Ψ 471), γένος (IV 992; E 544, 869 al.).

Pronominibus οὐδέν et οὔτι Ap. auctoritatem Homeri secutus promiscue utitur. Vide III 403 (A 412 al.); I 622, 950, II 333, IV 879 (A 153 al.). Accusativo μηδέν, quem Hom. semel, sed non sensu relationis habet (Σ 500), Ap. prorsus abstinet.

De duplici acc. Structura verborum ἐρέσθαι (cf. II 8; ϑ 549), διεξερεῖσθαι (cf. I 327; K 432), ἐρεείνειν (cf. III 1099; α 220), διδάσκειν (cf. I 66; Ψ 307), κεύθειν (cf. IV 1105, ubi δίκην suppleas; γ 187, ψ 273), ἐπικεύθειν (cf. III 332 οὐ σ' ἐπικεύσω sc. χρειώ, ο 263) Homeri consuetudini loquendi respondet. Pro ἀπαμείρειν (III 186 μὴ τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας) Hom. ἀφαιρεῖσθαι utitur (cf. A 182, Θ 108, P 177, Υ 436, X 18). Id verbum Ap. cum dat. personae et acc. rei

*) Kruegerum hi loci fugisse videntur; cf. Sprachl. II 46, 5, 1.

construit IV 1040, ut item Homerus α 9 al. αἰτεῖσθαι dupl. acc. habet II 951 ἡ δέ ἑ παρθενίην ᾐτήσατο κερδοσύνῃσιν; apud Homerum autem, qui medii forma abstinet, activum αἰτεῖν (cf. Ψ 295, β 386, ω 337).

Verborum nominandi usus Apollonianus nisi in constructione verbi καλεῖν (cf. I 1068; A 403 al.) sermoni Homerico non consentaneus est. Apollonius enim verba κέκλεσθαι (cf. IV 230 et 1717), κλείειν (II 687, III 277, 357, 1003, IV 829; cf. Opp. hal. V 536), ἐπικλείειν (II 1156, IV 571, 1599), ἐνέπειν (I 1148), ἴσκειν (IV 1718) contra Homeri et eorum poetarum qui ante Alexandrinorum tempora erant consuetudinem dicendi cum duplici accusativo iungit.

μήδεσθαι IV 1090 ad exemplum Homeri duplicem acc. adsciscit (cf. X 395 et ω 246). Item construitur ἀμπέχεσθαι verbum I 324 (Ar. ran. 1063), quod Homero non usitatum est. Activi generis formae ζ 225 dat. pers. et acc. rei apponitur.

ῥέζειν apud Hom. aliquot locis (cf. Φ 509, B 195 al.) duplicem acc. habet; apud Ap. III 711 dat. pers. et acc. rei. Idem verbum notione sacrificandi praeditum uterque poeta cum dat. pers. et acc. rei coniungit. Cf. I 14, II 157, 523, 1146, IV 1594 (apud Hom. I 534 al.).

Σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, quae structura in Homeri quoque carminibus in usu est (cf. B 171, E 145, Υ 413 al.), in Arg. occurrit hisce locis: I 1033 ἀλλά μιν Αἰσονίδης πλῆξεν στῆθος μέσον. III 284 τὴν δ' ἀμφασίη λάβε θυμόν. Ib. 612 δέος δέ μιν ἴσχανε θυμόν. Ib. 676 ἦ νύ σε θευμορίη περιδέδρομεν ἄψεα νοῦσος. Ib. 695 τὴν δ' ἄτλητος ἐπέκλυσε θυμὸν ἀνίη. IV 351 δή ῥά μιν κραδίην ἐλέλιξαν ἀνῖαι. Ib. 880 τῶ μιν ἀμηχανίη δῆσεν φρένας. IV 724 (ὀνείρων μνῆστις ἀεικελίη δῦνεν φρένας ὁρμαίνουσαν) accusativus partis accusativum totius praecedit, quod rarissime fieri solet (cf. Hes. sc. H. 41). In Odyssea quidem

υ 286 vulgo legitur ὄφρ' ἔτι μᾶλλον δύῃ ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα. Sed cum iste totus locus sit repetitus (cf. σ 346—348), principalis loci lectionem retinendam et scribendum esse existimo ὄφρ' . . . Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος. La Rochius vero (Hom. Stud. § 102, 1) in utroque loco Λαερτιάδην Ὀδυσῆα scripturam praetulit.

Verbo κυνεῖν Hom. acc. et personae et partis addit (cf. π 15, ρ 39, τ 417), Ap. autem partis genetivum I 313 καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσεν (Theocr. 20, 5).

De acc. locali. E verbis non compositis, quae motus notionem induunt, in Arg., ut in Hom. carminibus, acc. loci recipiunt: ἄγειν (I 1316; H 363, O 706), βαίνειν (IV 1214; γ 162, Γ 262), ἰέναι (IV 741; ζ 259, σ 194), ἱκάνειν (I 318, 785, II 1277, III 387; Z 370; cum praep. εἰς IV 348), ἵκειν vel ἵκεσθαι (I 608, 709, 874, 1031, 1244, 1333, 1402, II 350, 549, 728, 1066, 1141, 1260, III 213, 1109, 1122, IV 33, 243, 378 [πῶς ἵξομαι ὄμματα πατρός;], 505, 661, 769, 775, 821, 968, 994, 1234, 1236, 1396, 1419, 1516, 1570, 1678; Z 225 al. saepe).

νίσσεσθαι IV 257 acc. loc. habet (Eur. Phoen. 1234), apud Hom. autem acc. suffixum — δε adicitur (cf. N 186 al.). Contra ea Ap. ἔρχεσθαι et νεῖσθαι verba, quibus Hom. non raro accusativum solum adnectit (A 322, β 262 al.) cum praepositionibus aut suffixo — δε coniungit; cf. II 1052, III 306 al.

δύνειν saepius acc. loc. adsciscit, ut I 195, 263, 627, 635, 832, 1025, II 298, 921, III 1256, IV 206, 724, 863, 1180, 1618 (Γ 339 al.). Item δύεσθαι IV 865, III 1191, IV 1545 (Ψ 739 al.). I 638 et IV 771 δύνειν etiam cum praep. ἐνί construitur; cum praep. κατά et acc. IV 966 (Z 136 al.).

Iam ad verba composita, quae accusativus loci sequitur, transeamus. Consentit Apollonii dictio cum Homeri in his verbis: ἀφικάνειν IV 849 (ξ 159 al.), ἀφικνεῖσθαι

I 1177 et II 766 (A 618 al.; cum praep. εἰς IV 690, ut Ω 431 al.), εἰςαφικάνειν IV 540, 614, 733, 777, 1761 (Ξ 230, χ 99), εἰςαφικνεῖσθαι IV 302, 645, 1215 (X 17, ο 38), εἰςέρχεσθαι III 39 (X 22 al.), ἐξικνεῖσθαι IV 1474 et III 312 (Θ 439 al.), ἐπιπλάζεσθαι III 1066 (ϑ 14), ἐποίχεσθαι IV 370, 1319, II 455 (A 50 al.), μεταχιάθειν I 1221, III 489, 802, IV 305, 531, 781 (α 22), μετέρχεσθαι III 348, 438, IV 839 (Z 280, π 314; translate III 547 παρθενικὴν ἐπέεσσι μετελθέμεν), προςβάλλεσθαι IV 1046 (E 879), ὑποδύειν II 433 et IV 1378 (δ 435 al.).

Non congruit cum Homeri sermone structura verbi ἀνέρχεσθαι, cui Ap. II 1143 acc. solum, Hom. (κ 97 al.) praep. εἰς apponit. Simili modo in Arg. construuntur εἰςβαίνειν II 553 et IV 1590 (Soph. O. C. 997; Eur. Iph. T. 1097; aliter M 59), εἰςελᾶν II 672, 1265, 1283, IV 635 (aliter ν 113), ἐφιζάνειν I 667 (θῶκον ἐφίζανε; Hom. et alii poetae praepp. utuntur). Etiam verbo ἀποίχεσθαι Ap. I 644 ἀποιχομένου Ἀχέροντος δίνας ἀπροφάτους acc. loc. adiungit. Ut h. l. cum Koechlio (l. l. p. 2) ἐποιχομένου corrigam, ea de causa adduci non possum, quod simili ratione Ap. I 987 (νῆα Χυτὸν λιμένα προτέρου ἐξήλασαν ὅρμου) verbo ἐξελαύνειν acc. loci adicit.

Compositis ὑπιέναι (III 1077 τὸν ὑπήιε οὖλος ἔρως; cf. Ar. vesp. 465), ὑπερεύγεσθαι (II 984, ubi conferatur Merkelii adnotatio), εἰςαποβαίνειν (I 846 [Laur. εἰςανέβαν], IV 627, 650, 1781) Homerus abstinet.

Commemorare hic mihi liceat Apollonium uno loco (III 647 καὶ δὴ λελίητο νέεσθαι αὐτοκασιγνήτηνδε) accusativum substantivi personam denotantis, cui suffixum -δε subiunxit, e verbo motus aptum fecisse. Apud Homerum Ω 338 similiter dicitur Πηλείωνάδ' ἱκέσθαι.

Ad dimensionis accusativum exprimendum in Arg. aliquoties πήχυιον adhibetur (cf. I 379, III 854, IV 1510) contra aliorum poetarum loquendi rationem. Cum hoc

usu conferas apud Homerum K 357 ἄπεσαν δουρηνεκὲς ἢ καὶ ἔλασσον et Ψ 529 λεῖπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν.

Memoratu dignum est apud Ap. adverbiorum loci δεῦρο, κεῖσε, εἴσω, ἔνδον notionem nonnunquam ita confundi, ut modo status, modo motus vim induant. Conferas II 874, 718, IV 712, I 906. Eam confusionem apud recentiores epicos poetas pervulgatam esse Lehrsius in libro suo de Aristarchi studiis Homericis [3] p. 135 docet.

De acc. temporis. Locutionem Homericam δηρὸν χρόνον, Ξ 206 et 305 obviam, Ap. III 811 imitatus est; alibi simpliciter δηρόν ponit (cf. I 8 saepissime).

Accusativus κνέφας voci ἦμαρ opponitur II 407 et IV 1689, contra usum Homeri, cui κνέφας „crepusculum" significat.

ἦμαρ (ἤματα) et νύκτα (νύκτας) Ap. eodem modo quo Hom. coniungit. Hom. autem uno loco excepto (Ψ 186) ubique eam nominum collocationem tenet, ut in loco priore νύκτα (νύκτας), in posteriore ἦμαρ (ἤματα) ponat (cf. E 490, Σ 430, X 432, Ω 73 al.). Contra ea Ap. hunc ordinem invertit. Cf. I 1079, II 660, III 1079, IV 621, 1234, 1387.

Tribus in Arg. locis accusativum temporis non tam spatium quam vestigium significare iam Cholevius (p. 10) commemoravit. Sunt loci: IV 870 ἤματα . . χρίεσκε τέρεν δέμας, I 278 αἴθ' ὄφελον κεῖν' ἦμαρ . . ψυχὴν μεθέμεν, III 899 αὐτὴν ἀπονισσόμεθ' ὥρην (cf. Krueg. II 46, 4).

C. De genetivo.

I. De genetivo puro.

De gen. originis. Eius generis structura, qualem Hom. B 327 'Οιλῆος ταχὺς Αἴας habet, apud Ap. non occurrit, quamquam recentioribus poetis non inusitata est. Insolenter I 482 (υἶας 'Αλωιάδας) cum nomine patronymico in — δης desinente υἱός vox coniungitur. Homerus autem nisi adiectivis patronymicis in — ιος exeuntibus substantivum υἱός non apponit. Cf. Τελαμώνιος υἱός (Λ 563, 591, N 67, P 115), Νηλήιος υ. (B 20), Καπανήιος υ. (Δ 367, E 108, 241). Similiter dicit Sophocles in Ai. 134 Τελαμώνιε παῖ et Pindarus in Ol. 2, 12 ὦ Κρόνιε παῖ. Νηλήιος pro Νηληιάδης cum nomine proprio coniunctum habemus I 156 (Περικλύμενος Νηλήιος); pariter K 18 Νέστορα Νηλήιον.

De gen. materiae. Genetivi materiae usus Apollonianus ab Homerico non recedit. Conferas exempla quae exstant II 34 καλαύροπα ὀριτρεφέος κοτίνοιο, ib. 1172 ἐσχάρῃ στιάων, III 232 στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον, IV 973, 1178, 1190 cum Homericis K 262, Σ 574 al. II 843 seq. Ap. rem ita variat, ut primo praepositionem ἐκ cum substantivo materiam significante ponat (νήιος ἐκ κοτίνοιο φάλαγξ), deinde genetivum solum (φάλαγγα παλαιγενέος κοτίνοιο. — Cum verbis gen. mat. iungitur II 231 ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ, III 232 στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον ἤλασεν (Σ 564), III 574 βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέροιο, ib. 613, II 1171 ἦτε sc. ἐσχάρη πέλε στιάων. Dativus eodem sensu II 695 βωμὸν τετύκοντο χέρμασιν (cf. o 116 al.) usurpatur.

Genetivi pretii, qui in Hom. carminibus aliquot locis adest (cf. Z 236, Λ 106, X 50, Ψ 485), in Arg. nullum exemplum repperi.

De gen. appositivo. Referendae sunt ad gen. appos. ex Apollonii poemate dictiones: Τεγέης πτολίεθρον

(I 398), πτόλιν Ὀρχομενοῖο (II 654; cf. B 133 al.; aliter autem A 129 πόλιν Τροίην), νόστοιο τέλος (I 249; cf. χ 23), φόνου τέλος (I 834; cf. Γ 309 al.). Sed γάμοιο τέλος IV 1202 et λοιμοῖο τέλος ib. 1285 huc non spectant, quod in his locutionibus genetivus attributivus statuendus est. — Praeter necessitatem abundanter genetivus ponitur I 627 (βουκολίαι βοῶν) et IV 1342 (βουπελάται βοῶν). Cf. γ 422 et φ 199 βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.

De gen. exclamativo. Gen. exclamativum interiectione ὤμοι addita in Arg. legimus III 798 ὤμοι ἐμῆς ἄτης. Similiter Hom. τ 363 et υ 209 dicit ὤμοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

De gen. obiectivo. Redolent praeter ceteras Homeri sermonem locutiones: μύθους Αἰθαλίδεω (I 649; cf. γ 94 μῦθον πλαζομένου, λ 492 παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον), Διὸς Ἱκεσίοιο ὅρκια (IV 358; cf. Γ 107 Διὸς ὅρκια), φόνου ἀμοιβήν (I 619), ἀμοιβὴν ἀμπλακίης (II 476; cf. μ 382 βοῶν ἀμοιβήν). — φάτις Hom. cum gen. obi. iungit (cf. ψ 363), Ap. autem cum praep. ἀμφί et dat. (cf. IV 1333). — Nonnunquam in Hom. carminibus genetivus obi. etiam nominibus, quorum verba dativum adsciscere solent, adicitur. In Arg. tria huius usus exempla inveni: ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; I 1294 et III 314 (cf. Σ 80); πειρήσασθαι ἑοῖο πυγμαχίης II 6 (cf. Λ 542 Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην); Ἑκάτην ἐπαρωγὸν ἀέθλων III 1211.

De gen. partitivo. Eam dictionem Homero usitatam, ut totum, quod partes singulae subsequuntur, non genetivo partitivo, sed eodem casu quo partes ponatur, Ap. I 1345 (τῷ δὲ Διὸς βουλῇσιν, ὃ μὲν . . ὃ δὲ . .) et IV 948 seq. retinuit. Exempla Homerica habemus E 27, H 306, N 584, O 416, η 129, ϑ 361, 695, τ 230, ω 483. — Audacius IV 1347 τρεῖς γάρ μοι ἀνιάζοντι ϑεάων κτλ. gen. part. usurpatur, quamquam hoc loco aliquam partitionem statuere non licet.

Adverbium ἅλις auctoritatem Homeri et tragicorum poetarum secutus Apollonius non cum gen. part., ut prosae orationis scriptores Attici solent, coniungit, sed nude ponit; cf. I 1261, II 87, 422, III 272, 329, IV 271, 656, 675. II 794 δὴν ἀποτεμνόμενοι γαίης ἅλις genetivus e participio aptus est.

De gen. cum adverbiis coniuncto. Cum genetivi ex adverbiis pendentes adnumerari soleant partitivis (cf. Kuehn. gr. II 291; Delbrueck. Grundl. p. 39), iam qualis sit in hoc genere usus Apollonii videamus. Atque Homerico sermoni fere congruenter usurpantur: ἄγχι I 67, 553, II 94, III 219, IV 209 (apud Hom. I 48 al.); ἀγχόθι I 87, II 1045, IV 484 (Ε 412); ἄνευθεν I 855, III 641, 782, 988, 1031, IV 746, 1010 (Ε 185 al.); ἀπάνευθε I 868, II 872, 1207, III 114, 333, IV 371 (Α 48 al.); ἄντα III 44 (Β 626 al.); ἀντία I 790 (ἀντία δεσποίνης, item ο 377) et IV 1712 (ἀντίον Ap. absolute utitur, Hom. promiscue; cf. I 745, II 682, IV 496, ξ 19 al., Ε 256 al.); ἆσσον IV 782 (Χ 4, ρ 303); διαμπερές II 319 et IV 1253 (Μ 429, Υ 362), ἐγγόθι I 633, III 927, IV 1074, 1444 (Ζ 317; Homericum ἐγγύς [Η 225 al.] Ap. non habet; ἐγγόθεν nude ponit, ut II 187, 1121, III 122, IV 1423, Hom. autem cum gen. Λ 723); εἴσω, saepius ab Ap. quam ab Hom. cum gen. usurpatum (cf. I 357, 372, 390, II 73, 136, 577, III 311; η 135 et ϑ 290), contra ea cum verbo motus et acc. nominis iunctum Homero frequentatum (cf. Α 71 al.; semel in Arg. IV 308); ἑκάς I 84, III 207, IV 131, 568 (Ε 791 al.); ἑκάτερθεν II 676 (Γ 340, Ψ 813); ἔκτοθι sensu Homerico i. q. ἔξω significans I 659, 793, 883 (Ο 391 et Χ 439), alia significatione, Homeri non propria, vim praepositionis ἐκ induens I 243, IV 1298, 1548, 1757; ἔκτοσθε I 634 et II 892 (apud Hom. I 522 al.); ἔκτοθεν I 1037 et III 1201 (α 133); ἔνδοθεν I 929 (Ζ 247); ἔνδοθι I 936, II 346, 1262,

IV 1376, 1385 (Σ 287); ἔνερθε II 844, III 1159, IV 585 (Θ 16 al.); ἐντός I 782 (Α 432 al.); ἔντοσθε II 759, III 755; IV 1068, 1135, 1780 Εὐβοίης ἔντοσθεν, „qua parte Euboea maxime ad terram continentem spectat“ (Ζ 364 al.); ἰθύς I 1032 (Ε 849 al.); καταντικρύ II 624 (κ 559, λ 64); κατόπισθε II 278 (λ 6 al.); λάθρῃ II 125 (Ε 269 al.); μεσηγύς IV 1575 (Θ 46 al.); μέσφα IV 337 (Θ 508; μέχρι in Arg. praepositionis locum, quem Ν 143 et Ω 128 habet, non tenet, sed coniunctionis tantum contra usum Homericum, ut IV 1284); μετόπισθε I 1064 (apud Hom. I 504 al.); νόσφι I 197, 1207, 1294, III 577, IV 346, 352, 406, 821 (Ζ 443 al.); translate II 276 Διὸς οὔ κεν ἐπέσθην νόσφιν et IV 10 (Μ 466 νόσφι θεῶν); πάροιθε II 52 (Α 360 al.); τὸ πάροιθεν I 254, 284, 630, 816, II 1059, III 324, 473, 526, 895, IV 864, 884 (α 322 al.); προπάροιθε I 215, II 68, 527, 860, III 254, 317, IV 1477 (Β 811 al.; apud Ap. πρ. casum subsequitur, apud Hom. collocatio promiscua est); πάρος II 201 τοῦ δὲ πάρος; III 22 ποδῶν πάρος, ib. 422, 1063 (eadem collocatione Hom. utitur Θ 254 Τυδεΐδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους, ubi alii adverbio vim praepositionalem abiudicantes gen. Τυδεΐδαο cum comparativo πρότερος v. 253 coniungunt; sed usus et Apollonii et tragicorum confirmare videtur l. l. πάρος ab Homero praepositionis loco usurpatum esse); πέλας III 1074 et IV 1345 (ο 257); σχεδόν I 402, 408, 1243, II 1097, 1190, 1252, III 1073, IV 469, 506, 1125, 1313, 1744 (Ε 607 saepius); τῆλε III 1335 (Λ 817 al.); τηλόθι II 586 (Α 30 al.; at τηλοῦ, quod Hom. ν 249 et ψ 68 cum gen. construit, Ap. absolute ponit; cf. I 905, 1220, II 683, 1057, III 792, 1061, IV 529, 1247, 1466, 1478, [Ε 479 al.]); καθύπερθε III 581 (γ 170 al.).

His adverbiis ea addamus, quae Hom. nude, Ap. cum gen. ponit: ἀμοιβαδίς IV 199; ἐναμοιβαδίς I 380 (ib. vid. Merk. adnot.); ἄνδιχα I 908 et II 927; ἀπόπροθι

III 313 et 372; ἔνθα III 771; κατεναντίον II 360; κατεναντία III 1116 (Hom. Φ 567 κατεναντίον verbo eundi iunctum dativo apponit); νειόθεν I 1197; ὅπῃ IV 532; ὀπόθι II 1137 (Eur. Heracl. 19 ὅπου γῆς); πρόσω II 504 (Soph. Ai. 204; Eur. Herc. f. 1112); ὕπερθε I 534, 573, 622, 1088, 1096, III 1223 (Aesch. Sept. 228, Ag. 232); ἐφύπερθεν II 393 et IV 1708 (Theocr. 23, 59); ὑψόθεν II 806 et IV 168 (Pind. Ol. 3, 12); ὑψόθι II 569, 1079, IV 848, 926.

Prorsus autem aliena ab Hom. elocutione sunt adverbia cum genet. iuncta: ἀντιπέρηθεν (II 1030 et III 1271); ἀντιπέρην (II 177, 722, IV 68; Thuc. II 66); ἀποκριδόν (II 15); ἄπωθεν (IV 323 et 954; Eur. Iph. T. 108; Ar. Plut. 674); ἐπισχεδόν (II 1284 et IV 948; hymn. in Ap. 3); μετόπιν (IV 1764 τὰ μὲν μετόπιν γένετ' Εὐφήμοιο, „haec post Euphemi aetatem gesta sunt"); μεσσόθι (II 172); πρόπαρ (I 454 et II 392; Hes. th. 518; Eur. Phoen. 120).

πρόσθεν, quod apud Hom. non raro gen. adsciscit (cf. Δ 54 al.), apud Ap. semper casu caret (cf. I 18, 624, II 313, 328, 451, III 577, 612, IV 1359); III 1296 πρόσθε δέ οἱ σάκος ἔσχεν dat. non ex adverbio πρ., sed ex verbo adverbio addito aptus est, ut apud Hom. E 300 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε, ib. 315, Υ 95, ε 452.

De gen. e verbis apto. Verborum fruendi usus cum Homerico consentit. Cf. ἐπαυρίσκειν II 174 (Σ 302), ἐπαυρίσκεσθαι I 677, 1275, IV 964 (Α 410 al.), ἀπονίνασθαι I 88 et II 196 (Λ 763 al.), πατεῖσθαι I 1072 (Τ 160 al.; acc. recipit II 1177, III 790, 807, IV 21, ut Α 464 al.), κορέννυσθαι I 576, II 307, 1227 (Λ 562 al.).

λούεσθαι, quod verbum hoc loco afferre mihi liceat, Ap. eodem modo quo Hom. (cf. E 6, Z 508, Φ 560) cum gen. construit III 877 'Αμνισοῖο λοεσσαμένη ποταμοῖο et ib. 1203 λοέσσατο ποταμοῖο τέρεν δέμας, III 860

et 1030 autem cum dativo instrumentali, ut apud Hom. Π 669 al.

Audiendi verborum structura ab Homeri sermone non multum differt. Conferas ἀΐειν I 448, III 270, 352 (apud Hom. Π 508 al.; cum acc. I 124 et II 1256, ut K 532 al.); εἰςαΐειν I 764 (verbum Homero non usitatum, sed apud Theocritum 7, 88 sic usurpatum; cum acc. II 194, 1085, III 330, IV 584; cum praep. ἐκ III 903); ἀκούειν I 278, 1260, III 735 (B 98 al.; cum acc. rei I 1087, II 754, III 938, 1092, ut B 200 al.; aliis locis Hom. etiam gen. rei huic verbo adiungit, ut X 447 al.); κλύειν IV 1654 κέκλυτέ μευ (A 37 al.; III 1158 οὔτε τι μύθων ἔκλυεν gen. ex pronomine pendet; cum gen. pers. et acc. rei III 669, cum acc. rei solo I 5, 963, IV 1382, ut Δ 455 al.); πυνθάνεσθαι I 981 et IV 1469 (P 408 al.; cum acc. I 983 et II 186, ut O 379 al.; inusitate cum praep. ὑπέρ et gen. IV 531). Insolentius εἰςακούειν III 914 τῆνδε κασιγνήτων ἐςάκουσεν . . μετὰ νηὸν ἰοῦσαν cum gen. coniungitur (cf. Eur. Hec. 555) et I 766 cum praep. ἀπό et gen. personae; acc. rei adnectitur III 696 et IV 624 (Soph. El. 38). ἐπικλύειν I 1240 gen. personae (cf. ε 150), III 598 acc. rei (cf. Ψ 652), ὑποκλύειν III 477 gen. pers. adsciscit.

E verbis recordandi et obliviscendi μιμνήσκεσθαι sive μνᾶσθαι (cf. Rzachium l. l. p. 152) saepius cum genetivo (cf. I 518, 896, 1073, II 862, 1051, III 813, 1111, 1140, IV 60, 253, 383, 1023, 1196, 1732; Δ 222 al.), ut in Hom. carminibus, quam cum acc. construitur (cf. I 2, III 556, 1069; Z 222 al.). Compositum ἐπιμιμνήσκεσθαι genetivo iunctum in Arg. semel habemus II 877, compluries apud Hom. (cf. P 103 al.). — λανθάνεσθαι I 280 et II 354 (Δ 127 al.), ἐκλανθάνεσθαι II 488 et III 1112 (Z 285 al.), ἐπιλανθάνεσθαι III 1080 (H 452 al.) gen. recipiunt. Insolenter II 150 (ῥοπάλῳ μιν ἀγηνορίης λελα-

θέσθαι) aoristus verbi λανθάνεσθαι sensu causativo usurpatur. Cf. Merk. proll. p. LXXVII. Item Hom. O 60 (Ἕκτορα λελάθῃ sc. Ἀπόλλων ὀδυνάων) activi aoristo utitur, quem eodem significatu, sed genetivo nominis omisso Ap. II 226 ἀλλά κε ῥεῖα αὐτὸς ἑὸν (pro ἐμόν) λελάθοιμι νόον praebet; ἐκλανθάνειν cum dupl. acc. coniungitur B 600 ἐκλέλαθον κιθαριστύν sc. αὐτόν. — οὐκ ὄθεσθαι cum genetivo coniungitur I 1267 et III 94, ut A 181. Eodem modo οὐκ ἀλέγειν I 1219 et II 28 (Θ 438 al.), οὐκ ἀλεγίζειν I 14 et 813 (A 160 al.), οὐκ ἀκηδεῖν II 98 (ubi vid. Merk. adnot.; Ξ 427 al.) usurpantur. Negatione praetermissa ἀλέγειν II 325, ut in Il. I 504, cum genetivo, I 145 autem, ut ζ 268, cum accusativo construitur. Verbo κήδεσθαι et Ap. et Hom. gen. adnectit; cf. II 439 et III 795, A 56 al. At οὐκ ἀθερίζειν apud Hom. non, ut apud Ap. I 123 et II 488 genetivum, sed accusativum adsciscit; cf. A 261, ψ 174 (ubi σέ supplendum est). ἀθερίζειν nude positum, quale apud Hom. non in usu est, gen. recipit II 477, acc. III 80 et IV 1101. — ὀπίζεσθαι genetivo iungitur II 181 (cf. Theogn. 734 Bgk.), accusativo, ut semper in Hom. carminibus, IV 700 (Σ 216 al.).

Pro verbo simplici φείδεσθαι (cf. E 502 al.) Ap. compositum, Homero non usitatum, praebet I 620 περιφείσατο πατρός (Theocr. epigr. 9, 1). Verbum contrariae notionis ἀφειδεῖν II 869 (ἀφειδήσαντας ἀέθλων) et III 630 habemus (cf. Soph. El. 980). — μέλεσθαι Hom. semel κ 505, Ap. autem saepius cum gen. construit; cf. I 967, 971, 1124, 1355, II 835, (Soph. O. R. 1466; Theocr. I 53). Participium μεμηλώς, in Arg. semel (II 226) usurpatum, genetivo iungitur, ut E 708 al.; ceterae autem generis activi formae apud utrumque poetam aut dativo personae et nominativo rei (cf. I 817, 839, II 989, 1002, III 292, IV 794; E 228 al.) aut infinitivo (cf. I 355,

1223, III 590, IV 1470; π 465). ἀμελεῖν (cf. Θ 330 al.) apud Ap. non in usu est.

E verbis imperandi pariter apud Ap. ut apud Hom. genetivum recipiunt: ἀνάσσειν (II 1233 et IV 1599; K 33 al.), βασιλεύειν (III 1089; λ 285), ἡγεμονεύειν (I 704; B 527 al.). De structura verbi ἀνάσσειν cum dativo locali vide infra. ἀρχεύειν apud Ap. I 347 genetivum (ὁμάδοιο), apud Hom. B 345 et E 500 dativum adsciscit. ἄρχειν et ἄρχεσθαι incipiendi notione praedita in Arg., ut in Hom. carminibus, genetivum recipiunt; cf. II 704, 1178 (B 443 al.); I 1, II 610, III 11 (in Il. I 97). ἄρχειν autem „imperare“ significans, quod Hom. non raro genetivo adiungit (cf. B 512 al.), Ap. non exhibet.

Usus verborum affectuum, qualis in Arg. invenitur, ab Homerico aliquid desciscit. Velut ἄγασθαι, „invidere“, I 141 genetivo causae subiungitur, apud Hom. autem aut accusativo (cf. δ 181) aut praepositioni περί et genetivo (Ψ 639). ἀτύζεσθαι genetivo iunctum habes II 635 et IV 1032 (ubi vid. Merkel. adnot.), ut in Eur. Troad. 810; accusativo vero, ut Z 468 (πατρὸς ὄψιν ἀτυχθείς), II 1024 ἀτυζόμενοι παρεόντας (cum dat. causae I 1286 ἀμηχανίῃσιν ἀτυχθείς). μεγαίρειν, „invidere“, I 288 θεὰ πολέος ἐμέγηρε τόκοιο eandem constructionem praebet atque N 563 (βιότοιο μεγήρας). Accusativus pronominis sensu appositivo III 405 οὔτι μεγαίρω additur (cf. Ψ 865). περιχώεσθαι apud Hom. I 449 et Ξ 266 gen. adsciscit; aliter Ap. dicit IV 616 χωόμενος περὶ παιδί (cf. Hes. sc. H. 12). Sunt alia quoque verba huc spectantia, quae Hom. genetivo iungit, Ap. autem aut absolute, aut, quod rarius fit, cum praepositionibus ponit, ut ἀχεῖν (B 694 al.; II 622, III 627, 659, IV 1054; III 643 cum ἐπί et dat.), ἀκαχίζεσθαι (Λ 702 al.; II 190, III 101, 618, 672, IV 1260, 1324), ἀσχαλᾶν (τ 159 al.; II 243, 489, 836, 888, 1114, III 433, 448, 710, IV 108, 138, 1276, 1703),

κοτεῖν (Δ 168, II 89, III 1252, IV 701, 1088, 1672), χολοῦσθαι (Δ 494 al.; IV 9 cum ἐπί et dat., ut batrach. 109). — μηνίειν (cf. E 178) in Arg. non occurrit.

Verbis modo allatis ea adiungamus, quae tangendi notionem habent. Quorum usus non multum deflectit ab Homerico. ἀντιβολεῖν gen. apponitur I 12, ut Δ 432 al.; insolentius autem eodem significatu dativo III 1213 θεὸς ἀντεβόλησεν ἱεροῖς. Aliis autem in locis dativo subiunctum occurrendi significationem habet (cf. II 1121, III 68, 941, 1213, IV 1551), ut H 114 al. ἅπτεσθαι et ἐφάπτεσθαι verba sensu proprio usurpata genetivo adduntur II 717, III 377, 873 (A 512 al.), translato, Homeri non peculiari, I 999 ἥπτοντο φόνοιο (cf. Soph. Ant. 179; Pind. Pyth. 3, 29; Xen. exp. Cyr. V 6, 28 al.; Thuc. VIII 92, 4). — ἐπιμαίεσθαι translate positum acc. recipit III 816 (cf. hymn. in Merc. 108), peculiariter genetivum III 106 et IV 18. Hom. huic verbo proprie posito accusativum adnectit (cf. Δ 190 al.), vi vero appetendi praedito genetivum (cf. K 401 al.). Verbum simplex μαίεσθαι IV 1275, ubi „appetere“ significat, genetivum, IV 1556 autem notione quaerendi instructum accusativum habet, ut similiter ν 367. — ἔχειν genetivum admittens III 147 (χιτῶνος ἔχειν) Homericae dictioni, qualis est Δ 154 (χειρὸς ἔχων Μενέλαον), respondet. Sed κατέχεσθαι et εὖ ἴσχειν Hom. non cum genetivo coniungit, ut Ap. III 128 μὶν γναθμοῖο κατασχομένη et IV 1536 εὖ κτερέων ἴσχοντα (cf. Eur. Heracl. 379 εὖ χαρίτων ἔχουσαν πόλιν). Homeri locutionem ἔχεσθαί τινος (cf. ε 429) Ap. non habet. Contra Homerus verbo εἰςανέχειν caret, quod genetivo iunctum in Arg. invenis IV 291 πόντου Τρινακρίου εἰςανέχοντα sc. κόλπον, „sinum mare Siculum attingentem“. Commemorare liceat eidem verbo significatione simili posito accusativum adiungi IV 1578 κεῖνο sc. πέλαγος Πελοπηίδα γαῖαν εἰςανέχει. — Structura verbi μάρπτειν a sermone Homeri,

qui ubique acc. obi. solum ei addit, ut Ap. quoque alibi (cf. II 535, 555, III 1388, IV 432), IV 1663 χειρὸς δὲ ἑ χειρὶ μεμαρπώς, ubi gen. partis adiectus est, discrepat (cf. Pind. Nem. 1, 45). — μείρεσθαι uterque poeta promiscue et cum gen. (cf. IV 62; A 278 al. et cum acc. (cf. III 4, 208, IV 1749; apud Hom. I 616) eodem sensu ponit. — ὀρέγεσθαι ad exemplum Homeri gen. adsciscit II 828, 1111, IV 852 (cf. Z 466), more autem ab eo diverso acc. obi. et gen. partis IV 1605 ὀρεξάμενος λασίης εὐπειθέα sc. ἵππον χαίτης. Compositum ἐπορέγεσθαι Hom. absolute (cf. E 335), Ap. autem cum gen. usurpat I 1313. — ἐπιχρᾶν genetivo adnexum II 283 τάων sc. Ἁρπυιῶν ἐπέχραον χερσίν invenitur; Hom. dativum apponit Π 352 al. Inusitate cogendi sensum accipiens cum acc. coniungitur III 431 ἦ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραον. — πειράζειν, „tentare aliquem", III 10 πείραζε δ' Ἀθηναίην πάρος Ἥρη accusativum, π 319 autem et ψ 114 genetivum adsciscit. At I 495 πείραζεν ἀοιδῆς significans „initium facere alicuius rei" genetivum recipit. — πειρᾶν et πειρᾶσθαι ab utroque poeta eodem modo cum gen. iunguntur; cf. III 722 et 1249; apud Hom. I 345; I 114, 1060, II 638, 1221, III 68, 399, 642, 693, 1147, IV 37, 459; K 444 al. πειρητίζειν et participium τεταγών (cf. o 304 al.; A 591 al.) Ap. non praebet; Homero autem verba ἐπαφᾶσθαι (cf. IV 27; Mosch. 2, 50) et θιγγάνειν (cf. I 842, IV 931, 1013; Aesch. Sept. 44; Soph. Phil. 408) non usitata sunt. Simili autem modo uterque eorum utitur verbis ἀηθέσσειν (IV 38; K 493), δράσσεσθαι (I 1131; N 393 al.), ψαύειν (II 266; Ψ 519 al.), ἐρύειν (I 760; X 493).

Aliquot verbis huc pertinentibus Homerus praeter acc. obiecti etiam gen. partis attribuit, quo Apollonius abstinet. Quorum in numero sunt: αἱρεῖν (A 197 al.; aliter I 957, II 814, III 197 al.), ἕλκειν (N 383 al.; aliter II 221, 668, IV 888), λαμβάνειν (Δ 463 al.; aliter

I 1197, III 76 saepius), σπᾶν (Δ 530; aliter I 1239 et IV 208).

Iam ea verba afferenda sunt, in quibus appetendi notio inest. Ex iis ἔλδεσθαι verbum Hom. modo cum gen. (cf. Ξ 276 al.), modo cum acc. (cf. E 481) iungit, Ap. autem cum gen. tantum (cf. II 949 et III 1259; Hes. op. 381). Sed ἰθύειν verbum genetivus sequitur III 1060, ut O 693. λελιῆσθαι, quod verbum apud Hom. absolute ponitur (cf. M 106 al.), in Arg. I 1164 gen. recipit, quae consuetudo dicendi ante Apollonii aetatem non reperitur. λίπτειν cum gen. coniungitur IV 813 τεοῦ λίπτοντα γάλακτος. Medium genus huius verbi cum eodem casu iunctum habemus in Aeschyli Sept. 380 μάχης λελιμμένος. — De structura verbi μαίεσθαι iam supra dictum est. Nec minus eiusdem etymi verba μαιμᾶν et μεμονέναι notione appetendi instructa genetivum admittunt II 269, III 434, 509 (cf. Soph. Ai. 50). Homerus haec verba sine casu ponit (cf. E 670 al.; Π 435 al.); tragici poetae μεμονέναι verbo acc. addunt (cf. e. c. Aesch. Sept. 686). Ad usum autem Homericum se applicant et genetivum recipiunt verba ἐπείγεσθαι IV 1008 (T 142 al.), ἱμείρειν I 779 (κ 431 al.), ἱμείρεσθαι III 117 (α 41), χατεῖν I 837, II 316, III 84 (γ 48), χατίζειν I 1173 (B 225 al.).

Verba adipiscendi significatu praedita eaque genetivo adiuncta in Arg. habemus haec: ἀντιᾶν, κυρεῖν, ἐπικυρεῖν, τυγχάνειν. Ac verbum quidem ἀντιᾶν, ut de hoc primum disseram, significatione usitata positum legimus I 836, III 588, 880, IV 806 (A 67 al.). Sed I 703 τοῦδ' ἀνέρος ἀντιόωσα in hoc verbo precandi notio inest, quam ante Apollonii tempora non recipit.*) II 100 Πολυδεύκεος ἀντιάασκον de persona dictum significat „petere aliquem"

*) Pari modo ἄντεσθαι usurpatur III 77 ἀντομένην Ἥρην ἔθεν εἰσορόωσα.

(cf. H 231). De huius verbi structura cum dat. vide infra. — κυρεῖν apud Herodotum (I 31 al.) et poetas tragicos (cf. e. c. Aesch. Pers. 797) cum gen. iungitur. Item construitur hoc verbum in Arg. II 980 ὅπῃ κύρσειε ἠπείρου χθαμαλῆς et compositum ἐπικυρεῖν, quod Homero in usu non est, III 342 τάων αἰνοτάτης sc. νηὸς ἐπεκύρσαμεν (cf. Aesch. Pers. 852). Homerus cum verbo κυρεῖν Ψ 428 dativum, Γ 23 autem praepositionem ἐπί et dativum coniungit. — τυγχάνειν verbi usus II 1197 non desciscit ab Homerico (cf. E 587 al.).

Cum verbis ἀντᾶν (IV 845 al.), μεμαέναι (IV 399 al.), διστεύειν (I 759 al.), ὁρμᾶσθαι (I 131), ἁμαρτάνειν (II 623), quae similis fere notionis sunt atque ea quae modo attuli, Ap. nunquam genetivum coniungit, quod Hom. aliquot locis facit. Neque verbis λαγχάνειν et τιτύσκεσθαι genetivus in Arg. apponitur, sed accusativus; cf. I 920, 1226, II 258, 881; IV 248. λαγχάνειν iam ab Homero saepius cum accusativo (cf. Δ 49 al.) quam cum genetivo coniungitur (Ω 76 et ε 311). τιτύσκεσθαι autem in illo Arg. loco (IV 248) parandi notione utitur, quo sensu apud Hom. quoque acc. adsciscit (cf. Φ 343). Eodem vero significatu, quo Homero genetivo iunctum frequentatur (cf. Λ 350 al.), in Arg. non invenitur. — κιχάνειν et κιχάνεσθαι uterque poeta accusativo subiungit; cf. I 1158, IV 760, 1482; B 188 al. — ἀκοντίζειν (cf. N 183 al.) et τοξάζεσθαι (ϑ 218) Apollonio non in usu sunt.

εἶναι cum gen. possessoris coniunctum, quod poetae Homero posteriores (cf. Hes. th. 321) et prosae orationis scriptores exhibent, IV 377 εἴ κεν δή με κασιγνήτοιο δικάσσῃ ἔμμεναι οὗτος ἄναξ exstat.

In usurpandis implendi verbis Ap. a sermone Homeri non deflectit. Conferas πλήθειν III 271 (Θ 214 al.), πιμπλάναι I 1052 (apud Hom. Π 72 al.), ἐμπιπλάναι I 697, III 1350, IV 17 (Φ 311 al.). Generis passivi formae verbi πλήθειν

dativo adnectuntur III 1392 et IV 564, ut apud Hom. II 374 al. — βρίθειν, quod verbum huc referatur, apud Hom. ι 219 et ο 334 cum gen. iungitur, Σ 561 autem cum dat. Dativum Ap. quoque huic verbo addit I 384 et IV 177 (cf. hymn. in Cer. 473; Eur. Phoen. 1557, Troad. 216).

De gen. ex adiectivis et participiis pendente. Cum usu dicendi Homeri consentiunt adiectiva: ἄιδρις IV 50 (κ 82), νῆις I 255 et III 32 (ϑ 179), ἄξιος III 351 (α 318), ἀντάξιος IV 803 (I 401), ἱερός I 1119, II 687, IV 1153 (ζ 322 al.), ἀντίος II 62 et III 127 (B 185 al.), ἔμπλεος III 1281 et 1321 (σ 119 al.), εὔνις IV 500 (X 44), ἀκόρητος I 616 (H 117 al.), δαήμων I 80 (ϑ 159). ἐπιίστωρ II 872 ἐπιίστορα νηῶν alio sensu usurpatur atque IV 89 ϑεοὺς μύϑων ἐπιίστορας, „deos verborum testes"; significatu autem ab utroque loco diverso hoc adiectivum apud Hom. ponitur φ 26 Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων, „H. conscium malorum facinorum". περίπλεος contra usum vulgarem cum dat. construitur I 858 καπνῷ κνισῆεντι περίπλεον sc. ἄστυ.

Nón absolute, ut Homerus, sed cum genetivo Apollonius adiectiva ponit haec: ἴδρις II 871 (Aesch. Ag. 446; Soph. El. 608 al.), ἀγέραστος III 65, ἀκήρατος I 974 (Eur. Hipp. 949), ἐπαίτιος I 414 (Aesch. Eum. 465; Eur. Hipp. 1383), ἐπώνυμος I 404, 412, 1346, IV 515, 1228 (Hes. frag. 3 Goettl.; Aesch. Suppl. 252 al.; cum adverbio ἔνϑεν coniunctum legimus ἐπ. adiectivum II 1017 αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνϑεν ἔασιν), σχέτλιος IV 1047 (Eur. Andr. 1179), κεινός III 1346 (Soph. Ant. 754 al.), ϑελκτήριος III 33, 738, 766, IV 1080 (Aesch. Suppl. 1004; Eur. Hipp. 509).

Omnino non in Hom. carminibus haec adiectiva in Arg. genetivo iuncta occurrunt: ἀμνήμων (II 469), ἀφειδής (IV 1252 idem valens quod „contemnens"; „non parcens" apud alios poetas significat, velut apud Aesch. Ag. 195),

ἄψαυστος (II 113; Soph. O. R. 969), ἐπάξιος (I 150; Aesch. Eum. 271; Eur. Bacch. 716), ὑπακουός IV 1381, ὁμόγνιος (III 1076 et IV 743), ῥαιστήριος (III 790 et IV 921).

Contra ea ab Apollonii consuetudine loquendi sunt aliena adiectiva Homero usitata: ἀδαήμων (E 634), ἄμμορος (Σ 489), ἄπυστος (δ 675), ἄτος (E 388), ἔμμορος (ϑ 480), ἐπίληϑος (δ 221), ἐπιστεφής (Θ 232), μνήμων (ϑ 163). Absolute autem, quae Hom. cum gen. coniungit, in Arg. usurpantur adiectiva ἄπαστος IV 1295 (δ 788), ἀφνειός I 57 al. (E 544), πλεῖος I 472 (in Il. I 71).

Participium ἐπιστάμενος genetivum habet II 1222 (πολέμοιο), ut apud Hom. φ 406 (φόρμιγγος καὶ ἀοιδῆς); dativum adsciscit in Iliade O 282 (ἄκοντι), ut similiter ἐπιστήμων in Odyssea π 374 (βουλῇ τε νόῳ τε). δεδαημένος, participium Homero non usitatum, genet. in Arg. recipit I 147 (ἵππων), II 278 (ἄγρης), IV 1278 (νηῶν); dativum in hymno in Merc. 483 (τέχνῃ, σοφίῃ). Infinitivum δαήμεναι Hom. Φ 487 (πολέμοιο) cum gen. construit. — Participio εἰδώς Hom. saepius genetivum addit (cf. B 718 al.) quam accusativum (cf. ζ 12 al.), quem Ap. I 508 apponit. — Verbi ἀμηχανεῖν, ab Homeri sermone alieni, participium praesentis in Arg. IV 692 (ἀμηχανέουσα κιόντων) genetivo adnectitur.

D e g e n. l o c i. Genetivi loci nude positi apud Apollonium multo rarius quam apud Homerum et tragicos poetas occurrunt. Collegi hosce: αὐτοῦ (I 329, II 497, III 1277, IV 1657; B 237 al.), νειοῖο („in campo“, III 1056), στηϑέων (III 954 στηϑέων ἐάγη κέαρ, aliter α 341), χϑονός (IV 1478 Ἡρακλῆα ἀπειρεσίης τηλοῦ χϑονὸς εἴσατο Λυγκεὺς τὼς ἰδέειν, ὥς κτλ., „Lynceus Herculem in immensa [Africae] terra longe progredientem conspicere sibi visus est“). — E verbis compositis, quae genetivum significatu locali admittunt, dictionem Homericam obtinent

ἐπιβαίνειν I 446, 716, II 538, 556, 918, 946, III 869, IV 86, 458, 1166 (cf. Δ 99 al.) et ἐπεμβαίνειν II 1144 (cf. apud Hom. I 582). περιέχεσθαι ab utroque poeta genetivo quidem adiungitur sed sensu diverso: proprio ab Ap. IV 82 (γούνων) et ib. 751 (χειρός), translato ab Hom. A 393 (περίσχεο παιδὸς ἑῆος). ἐφέζεσθαι duplici structura in Arg. utitur: cum genetivo coniungitur III 1001 νηὸς ἐφεζομένη (cf. Pind. Nem. 4, 67), cum dativo, ut apud Hom. (cf. Ψ 878 al.), III 995 ἠιόνεσσιν ἐφεζόμεναι. διίεσθαι autem (cf. II 372 εὐρείης διαειμένος sc. Θερμώδων ἠπείροιο) et ὑπερπέλεσθαι (cf. IV 1637 ἥτ' ἄλλων ὑπερέπλετο νήσων) Homero in usu non sunt. Contra ea in Arg. locutiones velut διαπρήσσειν πεδίοιο similesque (cf. La Rochium ad B 785) non inveniuntur.

De gen. temporis. Genetivi temporis, quales apud Homerum exstant (cf. ἠοῦς Θ 470, 525; νηνεμίης E 523; ὀπώρης X 27; χείματος η 118; θέρευς ib.; νυκτός ν 278; λυκάβαντος ξ 161 et 306) et apud alios scriptores cum vinctae tum solutae orationis non raro obvii fiunt, in Apollonii poemate prorsus desunt. Cholevius quidem (l. l. p. 16) haud dubie Brunckii editionem Arg. secutus genetivum temporis νυκτός (IV 624) affert; sed codd. Laur. et Guelf. νύκτας praebent, quae lectio accusativo ἤματα in versu praegresso 621 scripto satis munitur.

II. De genetivo-ablativo.

De gen.-abl. e verbis apto. Primum de usu verborum separandi disseramus. ἀπαμείρεσθαι, quo verbo Hom. non utitur, genetivo subiungitur III 785 κεῖνος ὅτε ζωῆς ἀπαμείρεται (Hes. th. 801). De huius verbi structura cum duplici accusativo iam supra dictum est. — Pro verbo εἰκάθειν, cui Ap. I 105 Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς gen.

rei et dat. pers. apponit, Hom. eodem sensu eademque constructione εἴκειν Δ 509, π 42, χ 91 usurpat; cum genetivo solo E 348 et σ 10 iungitur. Ap. verbo εἴκειν dativum solum adnectit, ut I 805 al. — Duplici ratione Ap. ἀπαυρᾶν construit: III 175 et IV 1433 cum gen. rei et acc. personae, IV 196 autem cum acc. rei et dat. personae. Posteriorem structuram Hom. P 236 et γ 192 habet; ceteroquin duplicem accusativum apponere solet. — νοσφίζεσθαι intransitive positum Hom. ψ 98 πατρὸς νοσφίζεαι genetivo adiungit; Ap. vero formas activi et medii generis transitive usurpatas eidem casui addit II 793 μὲ Βέβρυκες ἐνόσφισαν Ἡρακλῆος, IV 1108 οὔ μιν ἑοῦ πόσιος νοσφίσσομαι, ib. 182 (ubi gen. suppleatur). Item construit ἀπονοσφίζειν IV 36 (cf. hymn. in Cer. 158; Soph. Phil. 979 al.). — Homerus non λωφᾶν, ut Ap. II 648 et III 784, sed καταλωφᾶν (cf. ι 459) cum genetivo coniungit. — ῥύεσθαι apud Hom. cum praepositionibus (ὑπό P 224 al., ὑπὲκ μ 107), apud Ap. cum gen. construitur; cf. II 218, III 906, IV 1073, 1703. — Verbo ἐρητύειν in Hom. carminibus gen. separationis non adicitur (cf. A 192, Λ 567 al.), quod fit in Arg. I 296 ἐπεὶ οὐ μὲν ἐρητύσεις κακότητος sc. ἐμέ, II 331, III 561 (Eur. Phoen. 1260); aliis in locis gen. omittitur, ut I 1301, II 251, IV 187. Simile quid in verbo ἀτίζειν obvenit; conferas I 615 οὕνεκα μιν γεράων ἐπὶ δηρὸν ἄτισσαν cum II 9 ὑπερβασίῃσιν ἄτισσεν sc. μίν (Υ 166). — Verbum σαοῦν III 1127 κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται gen.-abl. adsciscere ea de causa putaverim, quod Hom. (cf. E 469 al.) ei praep. ἐκ adnectit et alii poetae, ut Sophocles (cf. Phil. 919 σῶσαι κακοῦ, Ant. 1162 σώσας ἐχθρῶν χθόνα) et Euripides (cf. Or. 779 σωθῆναι κακῶν) verbo σώζειν gen.-abl. addunt. Cholevius autem (l. l. p. 15) gen. κακότητος ex adverbio ἄδην pendere opinatur et collato loco Homerico ε 290 ἄδην ἐλάαν κακότητος vertit

locum nostrum „im Uebermaſse des Unglücks“. Sed haec interpretatio in locum laudatum non quadrat. Jason enim sine dubio dicere vult Graecos Medeae magnam gratiam habituros esse, quod illius opera fratres et mariti sui ab interitu vindicati sint. Si haec Jasonis mens est, ἄδην absolute positum, quo sensu in ceteris quoque Arg. locis usurpatur, velut I 485, 576, II 82, IV 276, 1216, ad verbum ἐσάωθεν referendum est. Non fugit me II 610 σώεσθαι cum praep. ἐκ coniunctum inveniri. Sed ne nimium hoc putaveris. Nam idem in verbo ἐλαύνειν — conferas locum Homericum, quem Cholevius attulit — accidit, ut III 597 ὄφρα ἑ τιμῆς καὶ σκήπτρων ἐλάσειαν cum gen. solo, aliis autem in locis cum praepositionibus iungatur (ἐκ IV 386, ἀπό I 1107, ὑπέκ III 1183, ἐκτός IV 211).

Iam aliquot locos hic afferamus, in quibus gen.-abl. cum verbis motum denotantibus, quibus alii poetae praepositiones adiungere solent, insolentiore modo ponitur. Sic scriptum habemus I 1183 φυλλάδα λειμώνων φέρον (aliter N 515 al.), ib. 1196 τὴν sc. ἐλάτην δαπέδοιο τινάξας, III 1253 ἆλτο δ'ἀκωκὴ ῥαιστὴρ ἄκμονος ὥστε (aliter Γ 29), IV 598 Φαέθων πέσεν ἅρματος Ἠελίοιο (aliter H 16 al.), ib. 728 βλεφάρων ἵεσαν sc. Ἠελίου γενεὴ αἴγλην (aliter ψ 33 βλεφάρων δ'ἀπὸ δάκρυον ἧκεν), I 1031 δηιοτῆτος ἱκέσθαι (Z 502 ἐκ πολέμοιο ἵξεσθαι). Contra ea ἀφύσσειν apud Hom. ψ 305 cum gen. solo, apud Ap. autem III 1349 cum praep. ἐκ coniungitur.

Propius quam in exemplis modo prolatis Ap. ad Homeri aliorumque poetarum elocutionem accedit in usurpatione verborum ἔργειν III 184 (cf. Merkel. proll. p. CXXXIX; IV 1208; N 525, P 571), λύειν I 903 et III 62 (ε 397, ν 321, π 364), παύειν IV 714, 775, 779 (B 595 al.), παύεσθαι III 418 (A 467 al.), λήγειν III 1301 et IV 669 (A 210), ἀπολήγειν I 1353 (H 263 et Λ 255),

μεταλήγειν I 1270 (in Il. I 157 et 299), χάζεσθαι III 1051 (Λ 504; cum praep. ὑπέκ III 1320), ἀναχάζεσθαι IV 1241 (E 822 al. absolute ponitur), μεταχάζεσθαι III 436, ὠθεῖσθαι II 1054 (λίμνης ὤσασθαι; M 420; cum praep. ἀπό IV 104, ut E 19 al.), ἐρύειν II 102 (M 258 al.), ἔχεσθαι, „se abstinere aliqua re“, I 334, II 1202, III 1268, IV 1056 (B 98, Γ 84, I 655, N 360, 747, P 503, δ 422, ω 57). — ἀφαιρεῖσθαι verbum gen. adsciscit χ 219, A 161 autem, ut apud Ap. IV 1040, dativum personae et accusativum rei.

Notione inopiae instructa δεύεσθαι et ἐπιδεύεσθαι verba ad exemplum Homeri gen.-abl. iuncta invenimus I 732 μιῆς δ' ἔτι δεύετο sc. κεραυνὸς μοῦνον ἀκτῖνος, II 974 τετράδος εἰς ἑκατὸν δεύοιτό κεν, IV 491 οὐ μάλ' ἀρωγῆς δευομένους (B 128 al.), III 1717 ὅσσον σθένος ἐστιν ἐμεῖο, μή σ' ἐπιδευήσεσθαι (ubi gen. ex enuntiato secundario supplendus est; cf. B 229 al.). II 1220 οὔτε γὰρ ὧδ' ἀλκὴν ἐπιδευόμεθα absolute usurpatum significat ε. „inferiorem esse“. Res in qua quis cedit alicui in hoc loco accusativo relationis ponitur, apud Hom. autem P 142, Ψ 670, Ω 385 genetivo. — λείπεσθαι verbum gen.-abl. sequitur I 315, ut Ψ 523; sed I 1064 οὐ . . Κλείτη φθιμένοιο λέλειπτο οὖ πόσιος μετόπισθε genetivus ex adverbio μετόπισθε pendet.

Ad verbum εἶναι, quo exprimatur, unde aliquis originem suam ducat, eodem sensu quo apud Hom. genetivus in Arg. accedit: II 521 Λυκάονός εἰσι γενέθλης, ib. 990, III 358 (δ 232); IV 992 αἵματος Οὐρανίοιο γένος Φαίηκες ἔασιν, ib. 1389 (Z 211 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, δ 611, π 300; α 215, δ 206). Praepositio ἀπό adicitur I 230 Μινύαο θυγατρῶν οἱ πλεῖστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο ἔμμεναι.

E compositis, quae in Homeri carminibus gen.-abl. coniuncta occurrunt, in Ap. poemate maior numerus

redit, velut ἀναδύεσθαι (I 1228; A 359 al.), ἐκγίγνεσθαι (I 56, 157, 208, 223, 952, 975, III 364, IV 260; Γ 199, E 637 al.), ἐξιέναι (I 446; α 374 et β 139), ἐξέρχεσθαι (II 202; X 237 al., ἐξάλλεσθαι (II 268 et IV 464; E 142 al.), ἐκσεύεσθαι (IV 40; H 1), καταβαίνειν (III 889; E 109), ἐξαποβαίνειν (III 199 et 326; μ 306), ἐπόρνυσθαι (I 800; E 105 Λυκίηθεν), ἐκβλώσκειν (I 845 πυλάων; Λ 604 κλισίηθεν; ἐκπροβλώσκειν cum gen. IV 1539 et 1587), κατέρχεσθαι (IV 329 et 1684; Υ 125), ἀφορμᾶσθαι (I 190, II 317, IV 1022; B 794), ἀποτίθεσθαι (I 129; φ 119; etiam ἀποκατατίθεσθαι, verbum Homeri non proprium, gen. recipit III 817), ἐκφέρειν (IV 710; Ψ 259), ἐξαιρεῖσθαι (III 279, 844, 1013, II 184; Θ 323), ἐξάγειν (IV 751; E 353), ἐκσαοῦν (II 1183; δ 501; cum praep. ὑπό et gen. I 10), ὑπολύεσθαι (III 997; A 401), ἐξάπτειν (III 207; Ω 51), ἀπολύειν (II 454, 536, III 1344; φ 46 al.), ἀποτμήγειν (IV 1120; K 364 et X 456), ἀποέργειν (I 865; Ω 238), ἀποπλάζειν (I 1220, II 774, 957; μ 285 et ο 382), ἐξελαύνειν (I 987, IV 1138, 1760; Φ 360), ἀπομοργνύναι (II 86; E 416), ἀναπνεῖν (II 607; T 227), ἐκπτύειν (IV 478; ε 322), καταχεῖν (IV 25 et 34; Ψ 282; καταπροχεῖν, verbum Homero non usitatum, cum gen. coniungitur III 1118), μεθιέναι (III 274 et 476; Δ 234 al.).

Praeter haec composita allata alia sunt huc pertinentia, quae in Arg. quidem genetivum admittunt, apud Hom. autem aut hoc casu carent aut, ut aliquot in locis Arg. quoque, cum praepositionibus iungi solent. Congessi haec: ἀνακηκίειν (III 227), ἀναθρώσκειν (III 957), ἐκφαίνεσθαι (I 1310 et III 855), ἀνιέναι (I 1304; cum praep. ἐκ Z 480 al., ut I 1281, II 165, 913), ἐξανιέναι (IV 293 ὑμετέρης γαίης Ἀχελώιος ἐξανίησιν; sensu transitivo cum gen. iungitur apud Eur. Bacch. 762, Herc. f. 625, cum acc. Σ 471 φῦσαι.. ἀυτμὴν ἐξανιεῖσαι. ἐξανιέναι, compositum verbi ἰέναι et Homero non usitatum, gen.

habet II 459, III 69, 757, IV 318, 562, 759, ut in hymno in Pan. 15.), ἀφικάνειν (I 177 Πελλήνης Ἀχαιΐδος), διακρίνειν (III 1129 οὐ δ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος), διατρίβεσθαι (II 883 passive usurpatum: μή τι διατριβώμεθα πείρης, active β 404 μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο sc. ἑταίρους).

Audacius Ap. verbum ἀνέχειν cum gen. ponit I 673 ἀνὰ δ' ἔσχεθε δειρὴν κυφοῖο μεταφρένου, quo in loco de Polyxone, muliere exactae aetatis dicit, quae caput suum quodam modo e cervicibus senio curvatis attollit. Intransitive Sophocles id verbum translata ratione collocat in Oed. R. 174 οὔτε τόκοισιν ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες.

Non exstant apud Hom. composita ἀντισπᾶν (II 598 Ἀθηναίη ἀντέσπασε πέτρης sc. νήια δοῦρα), ἀποκίδνασθαι (IV 133), ἀπολείχειν (IV 478), διειλύειν (IV 35 ἀφνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο ληιάς), ἐκρύεσθαι (IV 83), ὑπεξερύεσθαι (II 1181), ἐκβλύειν (IV 1417 γαίης ἐκβλύοντα ῥόον), ἐξόρνυσθαι (I 306), ὑποτέλλεσθαι (II 83 βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων), ἐξανατέλλειν (IV 1423 χθονὸς ἐξανέτειλαν ποίην), κατακτεατίζεσθαι (III 136 τῆς sc. σφαίρας οὐ σύγε μείλιον ἄλλο χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακτεατίσσῃ ἄρειον).

De gen. comparationis. περιώσιον, quam vocem Hom. sine casu ponit (cf. Δ 359 al.), Ap. cum gen. ἄλλων iungit I 466 περιώσιον ἄλλων κῦδος ἐνὶ πτολέμοισιν ἀείρομαι (cf. hymn. in Cer. 363; Pind. Isth. 5, 3). — Homero frequentatam formulam loquendi ἔξοχον ἄλλων Apollonius semel exhibet IV 792. Superlativo gradui gen. ἄλλων Homero auctore (Ψ 532 et ε 105) apponitur I 180 ποδωκηέστατον ἄλλων, II 559 λοίσθιον ἄλλων, IV 506 ἀλλάων sc. νήσων ὑπάτην. Praeter hunc alii genetivi in Arg. cum superlativo non coniunguntur, quamquam is usus a natura sermonis Graeci non alienus est. Conferas e. c. λ 482 σεῖο μακάρτατος. Contra ea Ap. alia ratione superlativum μάλιστα pro comparativo μᾶλλον cum particula ἤ iungit

III 91 πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα, ἢ ἐμοί. Euripides in Iph. A. 1594 eodem sensu non minus audacter genetivum subiungit: ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται (cf. Wellauer. adn. ad h. l.).

D. De dativo.

I. De dativo puro.

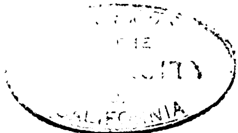
De dat. e verbis apto. Primum de eorum verborum usu dicamus, quibus significatio generalior est, quam ut una notione comprehendi possint. Ex his Homeri loquendi consuetudinem retinent: νέμειν I 294 (Γ 274 al.), ὀπάζειν I 167, 326, 345, 511, 837, II 32, 616, 947 (N 416 al.), ἁνδάνειν I 697, 717, II 501, 656, 1068, III 350, 912, IV 395 (M 80 al.), ἐφανδάνειν I 675, 700, III 34, 171, 485, 537, IV 419 (H 45 al.), ἀρκεῖν II 1124 (Φ 131 al.), φίλα φρονεῖν II 540 (Δ 219 al.), ἦρα φέρειν IV 406 (Ξ 132), χάριν φέρειν IV 1074 (E 211), ἕπεσθαι I 103, 163, III 615, 881, 935, IV 349, 1221 (B 749 al.), πείθεσθαι II 324, 413, III 91, 554, IV 858 (H 282 al.), πεποιθέναι IV 110, 274, 1465 (O 267 al.), ἀμύνειν II 440, III 694, IV 399 (E 486 al.), ἐπαμύνειν IV 202 et 490 (Z 361 al.), ἀρήγειν*) II 715, IV 701, 815 (B 363 al.), ἐπαρήγειν III 536 (Υ 783), εἴκειν I 805, II 295, 338,

---

*) Suchierus in commentatione sua, quam inscripsit: animadversiones de dicendi genere, quo Ap. Rh. in Arg. usus est (progr. gymnas. Rintel. a. 1862), p. 26 contendit ἀρήγειν Homero significare „in bello aliquem adiuvare“, Apollonio „prospicere alicui“. Sed hoc discrimen vere statuere non licet. ἀρ. utrique poetae idem valet, „adesse alicui“.

III 421, 797, IV 1658 (N 225 al.), ὑπείκειν II 23, 590, IV 41, 339, 408 (A 249 al.), ἰάχειν I 1314 (Ψ 766), κέλεσθαι III 838 (K 419 al.), ἀνωγέναι I 693 et IV 100 (υ 139 et κ 531; at π 339 dat. non e verbo ἀ. sed ex μυθήσασθαι pendet), ἐπιτέλλειν I 1187 et III 264 (Δ 229 al.), ὑφίστασθαι, „polliceri", I 412, III 481, 983, IV 89, 341 (E 715 al.).

In aliorum autem verborum huc spectantium usu sermo Apollonianus distat aliquid ab Homerico. Velut ἠπύειν IV 230 δεινὰ ἤπυε λαῷ dativum recipit (cf. Eur. Rhes. 776, Bacch. 984), sed ι 399 et κ 83 accus., ut IV 71. προςμυθεῖσθαι dat. adsciscit III 934 (cf. Theocr. 25, 66), apud Hom. autem λ 143 accus., ut in Arg. IV 1011. ἐπευφημεῖν apud Ap. I 556 et IV 295 cum dat. coniunctum habes; cum infinitivo positum A 22 et 376. χραισμεῖν negatione omissa dativum recipit II 218; cum negatione more Homerico (cf. A 28 al.) dativo apponitur II 1225. Commemorem hic III 643 ἀέθλῳ χραισμεῖν idem valere quod ἐπαρῆξαι ἀέθλῳ III 536. Verbo εὔχεσθαι („supplicare") dat. adicitur I 249 et 885, ut A 87 al. Sed I 249 πολλὰ μάλ' ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον εὐχόμεναι dativus e vocibus coniunctis χεῖρας ἄειρον pendet; item IV 594 χεῖρας ἀνέσχεθον ἀθανάτοισιν εὐχόμενοι e vocibus χεῖρας ἀνέσχεθον. εὐχετᾶσθαι uterque poeta cum dativo construit; cf. II 1173 et IV 588, Z 268, O 369 al. — Ad χολοῦσθαι et χώεσθαι verba pari modo apud Ap. atque apud Hom. dativus accedit; cf. I 1332, A 9 al.; II 40 et III 110, A 80 al. ἐπιχώεσθαι autem idque cum dat. causae coniunctum Ap. solus habet; cf. III 367 ἐπεχώσατο μύθοις. — μενεαίνειν dativo iunctum reperimus III 69 et O 104 al., μηνιᾶν autem, quo verbo Ap. II 247 τῷ τοι μέγα μηνιόωσιν utitur, Hom. non habet. Contra ea Ap. verbo Homerico μηνίειν, quod dat. A 422 al. iungitur, caret.

ἄγασθαι I 141 dativo subiunctum invidendi notionem induit, ut aliquoties in Homeri carminibus; cf. P 71 al.). — ἐπιλλίζειν significatione irridendi praeditum dativo adnectitur IV 389 (III 791); σ 11 autem eidem casui adnexum „nutu vocare aliquem“ valet. — αἰνεῖν II 898 Ἀγκαίῳ πολεῖς ᾔνησαν ἑταίρων contra usum vulgarem dativo additum significat „assentiri alicui“, ut apud Hom. ἐπαινεῖν Δ 29, Π 443, Σ 312, Χ 181, et apud tragicos συναινεῖν (cf. Soph. El. 402; Eur. Rhes. 172). συναινεῖν Ap. quoque semel sic usurpat IV 463 τὼ μὲν τὰ ἕκαστα συνῄνεον ἀλλήλοισιν. Atque ἐπαινεῖν Ap. aut cum accus. obiecti ponit (cf. III 194 et 907), ut Hom. B 335, aut absolute (cf. I 348, III 355, 947), ut Ψ 539. Verbum simplex αἰνεῖν in Hom. carminibus laudandi vim habet et acc. adsciscit (cf. K 294 al.); quem usum Ap. servat IV 503 et 748. Notionis contrariae verbum ἀτέμβεσθαι dativum sibi iungit II 56 ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν et III 99 ἀτεμβοίμην ἑοῖ αὐτῇ. Apud Homerum ἀτέμβειν „violare“ significans cum accusativo construitur (cf. υ 294), ἀτέμβεσθαι autem passive usurpatum idemque valens atque „privari aliqua re“ cum genetivo (cf. Ψ 834). — περιδαίεσθαι (cf. IV 58 Ἐνδυμίωνι) et συναρθμεῖν (cf. IV 418 ἐμοῖσι ἐπέεσσι) verba dativo iuncta neque apud Hom. neque alibi occurrunt.

Verba, in quibus similitudinis notio inest, Ap. eodem modo quo Hom. usurpat. Conferas ἰσοῦσθαι III 1108 (η 212), ἰσοφαρίζειν I 482 et II 1206 (Z 101 al.), εἴδεσθαι III 72, 968, IV 221, 978, 1616, (B 791 al.). Pro ἰσάσκεσθαι verbo (cf. Ω 607) Ap. ἰσάζειν utitur III 1045 θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισιν.

In iis verbis adhibendis, quae societatem aut contrariam rationem denotant, parvum modo discrimen inter elocutionem Apollonianam et Homericam intercedit. ὁμιλεῖν ab Hom. dativo personae adiungitur (cf. Λ 523), ab Ap.

dativo rei I 630 (cf. Pind. Nem. 1, 61; Soph. Ai. 1201 ὁμιλεῖν sc. τέρψει, Eur. Or. 354, Ar. nub. 1399. — ἀγορᾶσθαι eodem quidem modo, quo in Hom. carminibus, usurpatur in Arg.; sed hic semel tantum (II 1226); saepius apud Hom. (cf. A 73 al.). Idem dici potest de verbi ἀραρέναι usu (cf. II 1075; Λ 18 al.). — εὐνᾶσθαι cum dat. coniungitur I 24, 137, 626, II 3, IV 895; apud Hom. modo B 821 et II 176. Eodem sensu quo εὐνᾶσθαι μίγνυσθαι dativo pers. iungitur IV 1115, 1495, 1737, ut B 232 al.; propria significatione utitur III 1163 ἑτάροις μίκτο et ib. 1223, ut E 143 al. Mirum autem in modum μίσγεσθαι II 1025 μίσγονται χαμάδις ξυνῇ φιλότητι γυναικῶν pro dat. personae cum dativo nominis abstracti, ex quo gen. personae pendet, coniungitur. — χρίμπτειν, „appropinquare", dativo apponitur II 290 et 1081 (cf. Eur. Andr. 530, Ion. 156); de structura huius verbi cum acc. vide supra. Hom. participium χριμφθείς κ 516 absolute ponit. Sed verborum πελάζειν et πίλνασθαι structura non recedit ab Homerica; cf. III 1041, IV 637; IV 952; M 112; Ψ 368. Neque magis constructio verborum occurrendi ἀντᾶν IV 845 et 931 (Z 399 al.), συναντᾶν IV 1486 (P 134), ἀντιβολεῖν II 1121, III 68, 941, 1213, IV 1551 (H 114 al.; de structura cum gen. supra monuimus), ἀντιᾶν II 804 et III 1337 (Z 127 al.; de struct. cum gen. vide supra). Eodem sensu atque ἀντιᾶν Ap. ἀντιᾶσθαι II 24 et III 1406 utitur; alio Hom. A 67 al. ἀβολεῖν, verbum raro et apud recentiores tantum scriptores usitatum, in Arg. dat. adsciscit II 770 ὥς τ' ἀβόλησαν Λητοΐδῃ (absolute III 1145). ὁμαρτεῖν Hesiodus aliique poetae dativo adiungunt (cf. op. 196, 676, theog. 201; Theogn. 1165; Aesch. Eum. 139; Eur. El. 412, Ion. 1151). Idem Ap. I 305 facit. Homerus autem hoc verbum absolute ponit. — Pro ὀπηδεῖν verbo Homero aliisque frequentato (cf. E 216

al.), Ap. ὀπηδεύειν, quod alibi non exstat, habet IV 675 μῆλα . . ὀπηδεύοντα νομῆι (absol. ib. 974). E compositis verbis huc pertinentibus unum συμβάλλεσθαι cum Homeri usu congruit (cf. I 311 et 1253; φ 15). συνιέναι autem II 1191 cum dat. personae, Υ 66 et Φ 390 cum dat. instrumenti coniungitur. συμφέρεσθαι dat. purum recipit IV 134 Λύκος Φάσιδι συμφέρεται ἱερὸν ῥόον (cf. Eur. Heracl. 919 συμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς), dat. instr. Λ 736 συμφερόμεσθα μάχῃ, ut apud Ap. III 183 ἄρηι συνοισόμεθα. Alia composita in Arg. obvia, ut συμβαίνειν IV 258 (Eur. Hel. 1008), συναράσσειν III 1318, συνανέρχεσθαι II 913, συνναίειν II 657 (Soph. Phil. 892, Trach. 1237) ne inveniuntur quidem in Homeri carminibus.

In verborum pugnandi numero δηριᾶσθαι et δηρίεσθαι in Arg. dativum personae, cum qua quis pugnat, admittunt (cf. IV 1729; I 1343), quem in Iliade et Odyssea non habent. Sed similiter ab utroque poeta adiunguntur dativo: πολεμίζειν II 758 (O 539), ἐριδαίνειν I 89 (apud Hom. Π 765), μάρνασθαι I 1039 (in Il. I 327 al.). Referri eodem potest ἐγκλᾶν τινι significans „impedimento esse alicui“, quale est in Arg. III 307 ἄτη σωομένοις ἐνέκλασεν (cf. schol. ad h. l.) neque praeter hunc locum vix alias sic usurpatum reperiatur. ἐνικλᾶν transitive positum Homero Θ 408 et 422 significat „ad irritum redigere aliquid“.

In usurpatione verborum εἶναι, πέλειν, πέλεσθαι, τεύχεσθαι, quae dativo subiuncta, cuius in possessione aliquid sit, denotant, Apollonius Homerum sequitur. εἶναι sic adhibetur I 208, 271, II 231, 854, 882, III 524, 1290 (Z 413 al.), πέλειν II 929, 1155, III 627, IV 103, 1236, 1656 (apud Hom. I 592 al.), πέλεσθαι IV 642 (X 76), τεύχεσθαι II 1018, 1133, IV 213, 694 (B 155 al.). εἶναι omittitur, ut ι 366 Οὖτις ἔμοι γ' ὄνομα al., ita I 440 ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν et IV 1742 Τρίτων γὰρ ἐμοὶ Λιβύη τε τοκῆες.

Iam afferenda sunt ea verba, quae quamquam in aliquem locum venire vel ferri aliquid declarant, tamen dativum et eum purum sibi iungunt (Delbr. Grundl. p. 54). In usu verborum ἐρείδειν (cf. IV 1447; H 145, Λ 144, M 192, Ψ 283, χ 450), κλίνειν (cf. I 595, III 157, IV 1526; Γ 135, E 356 saepius), βάλλειν (cf. III 834 et IV 237; H 187), πίπτειν (cf. II 827; E 82) Apollonius cum Homeri dicendi genere congruit. Discedit autem ab elocutione Homerica in usu verborum ἱέναι IV 79 χέρσῳ πόδας ἧκεν Ἰήσων (aliter E 125 al.), τείνειν I 1009 (χέρσῳ) et IV 107 (γαίῃ; aliter Δ 536 al.), ταρχύειν III 208 (χθονί; aliter in Il. Π 457), πάσσειν IV 443 φάρμακα ἔπασσεν αἰθέρι καὶ πνοιῇσι, πέτεσθαι III 1151 ψυχὴ νεφέεσσι μεταχρονίη πεπότητο. Duobus locis I 418 et IV 1704 verbum κομίζειν in eodem enuntiato alternis vicibus cum dativo et praepositione ἐς coniunctum habemus. — φέρειν insolenter in Arg. cum dativo nominis locum denotantis iungitur IV 1391 Τριτωνίδος ὕδασι λίμνης φέρον sc. νῆα et III 392 Ἑλλάδι πάσῃ θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα. Nusquam Ap. huic verbo, formulis loquendi ἦρα φέρειν et χάριν φέρειν (vide supra) exceptis personae dativum, quem Homerus aliique poetae adiungere solent (cf. K 288 al.; Soph. Ai. 530, O. C. 358 al.), addit. At locutiones χεῖρας ἀνέχειν IV 539 (cf. Γ 318) et χεῖρας ἀείρειν I 248 dativum personae recipiunt. Homerus praeter has usurpat χ. πεταννύναι τινι (Δ 523 et N 549) et χ. ὀρέγεσθαί τινι (μ 257), quas Ap. non exhibet.

Verborum quoque compositorum magnus numerus huc referendus est. Homero congruenter Ap. dativo iungit haec: ἀμφιβάλλειν I 1331 (φ 223 al.), ἀνατιθέναι II 1060, IV 1376, 1386 (X 100 translate), ἐγγίγνεσθαι IV 1561 (Z 493), ἐγκρύπτειν I 170 (ε 488), ἐγχρίμπτειν II 398 (Ψ 334), ἐμβαίνειν III 1241 et IV 999 (E 199 al.), ἐμβάλλειν I 295, 803 saepius; Ψ 334 al.), ἐμβασιλεύειν I 173, 798, II 358 (ο 413), ἐμπίπτειν I 1029, III

542, 973, IV 393 (Δ 108 al.), ἐμπνεῖν II 613 (K 482), ἐμφορεῖν IV 626 (μ 419 et ξ 309), ἐνερείδειν I 428 (ι 383), ἐνθρώσκειν II 120 et IV 913 (O 623 al.), ἐνιέναι II 274, III 959, IV 356 (K 89), ἐνισκίμπτειν III 153 et 765 (P 437), ἐνστηρίζειν IV 1518 (Φ 168), ἐντιθέναι III 1320 (Φ 124), ἐπαΐσσειν I 75 (B 146 al.), ἐπέρχεσθαι I 1071 et IV 1058 (Θ 488), ἐπιθρώσκειν IV 603 (Δ 177; cum gen. Θ 515), ἐπικέλλειν II 382 et III 575 (ν 114), ἐπικλίνειν II 418 (M 121), ἐπικυρεῖν I 1245 (Γ 23 in tmesi), ἐπιμίσγεσθαι III 658 (ζ 205 al.), ἐπισεύεσθαι III 1308 (δ 481; cum gen. M 388), ἐπιτιθέναι I 418, II 691, IV 1303 (ι 314 al.), ἐπίσχειν IV 377 (translate; Ξ 241 proprie), ἐπιχεῖν I 268 (Ω 303), ἐφέζεσθαι III 995 (Ψ 878 al.), ἐφιέναι I 712, II 329, 934 (A 445 al.), ἐφιστάναι III 967 et 1276 (Z 373), καταχεῖν IV 367 (Ψ 408 al.), μεταυδᾶν II 467, 773, IV 1369 (B 109 al.), μετειπεῖν I 331, 864, III 522, IV 881 (B 336), μετέρχεσθαι I 110 (Ξ 334; cum acc. personae III 438, 547, IV 839 (Z 280), παραβαίνειν IV 210 (Λ 522), παραβλώσκειν IV 1167 (Δ 11 et Ω 73), παραλέγεσθαι II 1235 (B 515), παρατίθεσθαι II 249 et IV 346 (ο 506; apud Hom. genus activum crebrius est, ut Λ 779 al.), παρεῖναι II 489 (Σ 472 al.), παριαύειν I 806 (I 336), παρίστασθαι III 1239 et ib. 1 (E 570 al.), προτιθέναι I 421 et III 627 (Ω 409).

At ἐπαείρειν verbum Hom. non cum dat. coniungit, ut Ap. III 435, 734, IV 67, sed cum genetivo H 426 et I 214. ἐπέχειν retinendi vi praeditum Φ 244 dat. instr. adsciscit, IV 514 autem alio sensu dat. purum (ᾗσιν sc. νήσοις ἐπέσχον ἥρωες. Idem fit IV 496 et 1786. Quattuor composita quae apud Hom. cum praepositionibus construuntur, apud Ap. eodem significatu usurpata dativum purum recipiunt. Sunt ἀνακλίνειν III 617 (Δ 113 cum πρός et dat.), ἀνάπτειν II 177, 245, 460, III 5, IV 1639 (μ 51 et 162 cum praep. ἐκ; cum praep. ἐν

III 1308; cum ἐπί et gen. ib. 570), καταβάλλειν III 154 (O 357 cum praep. ἐς, I 206 cum ἐν, ut III 1308; cum praep. ἐπί et dat. IV 188), κατατιθέναι III 867 (Γ 114 al. cum praep. ἐπί et dat.).

Neque cum dativo neque cum praepositionibus Homerus sex verba composita construit, sed aut absolute aut cum acc. obi. ponit, quae in Arg. dativo adiciuntur. Haec sunt: ἐμμεμαένα II 121 (aliter E 142 al.), ἐπιβρίθειν II 1125, ut saepius apud recentiores poetas (aliter E 91 al.), ἐπιλείβειν I 1133 et IV 1721 (aliter γ 341 et A 463), ἐπιτρέχειν I 878, II 670, III 139, ut apud Thuc. IV 32 (aliter Δ 524; ἐπιτροχᾶν, quod IV 1266 dativum habet, Homero inusitatum est), ἐπορέγεσθαι II 1212 (aliter E 335), παρακλίνειν IV 292, ut in Callimachi hymn. in Del. 72 (aliter Υ 424 al.).

Sed praeter haec quae enumeravimus composita, non pauca in Arg. dativo iuncta obviam feruntur, quae in Homeri carminibus non inveniuntur. Ex his aliquot apud poetas Apollonio priores, plurima autem apud posteriores exstant. Collegi haec: ἀναρτᾶν III 789 (Eur. fragm. 628 ed. Nauck.), ἐγκρίνειν I 48 et 227, ἐγκτερεΐζειν III 1060, ἐμπάλλειν III 756, ἐμφέρειν IV 613, ἐνδαίειν III 286 (Pind. Pyth. 4, 184; ζ 132 verbum simplex cum praep. ἐν coniunctum legimus), ἐνδινεύειν III 835, ἐνέζεσθαι IV 188 (πρύμνῃ δ'ἐνεείσατο κούρην), ἐνζευγνύναι IV 1205 (ἀρρήκτοισι δ'ἐνιζεύξας ἔχεν ὅρκοις, „Arete Alcinoum, ut iusiurandum sanctum daret, permoverat"), ἐνιστάναι I 563 et IV 97, ἐνίσχειν I 11, IV 358, 993, 1084, ἐνσκέλλειν III 1251 (δόρυ κρατερῇσιν ἐνεσκλήκει παλάμῃσιν), ἐντρέφειν III 528 (Eur. Phoen. 368), ἐνωθεῖν IV 1243, ἐπαυλίζεσθαι III 929 τῇ sc. αἰγείρῳ ἐπηυλίζοντο κορῶναι), ἐπιβλύειν IV 1238 (κωφὴ δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη), ἐπιβρομεῖν III 1371 et IV 240, ἐπικαχλάζειν IV 944, ἐπικρέμασθαι III 483, ἐπινίσσεσθαι III 430 (cum acc. IV 817; cum

gen. Soph. O. C. 689), μεταλδήσκειν III 414 (ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας ἀνδράσι τευχηστῇσι, „dentes anguis in viros armatos transfiguratos"), μετατρέφειν I 918 (μετετράφη Αἰτωλοῖσιν) et II 1234, παραστενάχεσθαι IV 1297 (θυγατρί), ὑποδρήσσειν III 274 (item utitur Hom. verbo ὑποδρᾶν ο 333), ὑπολάμπειν IV 1437 (ὄσσε μετώπῳ).

His verbis nonnulla bicomposita in Arg. obvia addenda sunt, quae dativus sequitur. Quorum e numero tria item atque in Hom. carminibus usurpantur: ἐγκαταβάλλειν (I 1239; M 206), ἐγκατατίθεσθαι (III 282; Ξ 219), ἐπιπροιέναι (III 124 et IV 1617; Δ 94 et P 708). A sermone autem Homeri aliena sunt: ἐγκαταθνήσκειν (II 834), ἐγκαταναίειν (III 16), ἐγκαταπίπτειν (III 655), ἐπιπροςβάλλειν (I 931), παρακατατίθεσθαι (II 504 et IV 1743; cf. Herodot. III 159 aliosque prosae orationis scriptores), περικαταβάλλειν (III 707; similiter apud Qu. Smyrn. I 819 et alios recentiores poetas), περικαταπίπτειν (II 831 et III 543), περικατατίθεσθαι (III 156).

De dat. relationis. Notabiliora dativi relationis exempla, quae plerumque ad Homeri sermonem conformavit Apollonius, sunt hisce in locis: I 569 τοῖσι δὲ φορμίζων μέλπεν ἀοιδῇ (cf. Σ 604 σφὶν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός); I 943 θαῦμα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι (cf. λ 287 θαῦμα βροτοῖσιν); II 264 Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον (cf. T 268 βόσιν ἰχθύσιν); III 862 ἐνέροισιν ἄνασσαν (cf. N 452 ἄνδρεσσιν ἄνακτα); IV 445 μέγα πῆμα, μέγα στύγος ἀνθρώποισιν (cf. apud Hom. Π 329 κακὸν ἀνθρώποισιν); III 1378 τέρας ἀνδράσιν (cf. Δ 76 ναύτῃσι τέρας); IV 1117 Κόλχοισι δικάσσει (cf. Θ 431 Τρωσὶ καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω); III 1296 πρόσθε δέ οἱ σάκος ἔσχεν (cf. E 300 al. πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε); II 116 κηρὶ κακῇ πεπρωμένον (cf. O 209 al. ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ); III 1180 κρήνῃ ἐπίουρον ἐόντα (cf. N 450 Κρήτῃ ἐπίουρον, aliter ν 405 ὑῶν ἐπίουρος et I 87 Οἰχαλίης ἐπίουροι).

Duobus in locis II 236 ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε et III 1123 τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν αἰδοίη τε ἔσσεαι dativus relat. personam, cuius iudicio aliqua res in aliquam partem accipienda sit, denotat, quod vernaculo „in den Augen jemandes" respondet. Similiter Hom. dicit B 285 πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν. Alia exempla habes Δ 95, I 303, Ψ 595, Ω 533, ϑ 479. — Dativum rel. pro gen. puro exspectaveris II 852 ἔχευαν ἥρωες τότε τύμβον ἀποφθιμένου ἑτάροιο. At IV 625 τὰ δὲ δάκρυα μυρομένῃσιν οἷον ἐλαιηραὶ στάγες ὕδασιν ἐμφορέοντο dativum pro gen. bene posuisse poeta mihi videtur, quod illo casu melius quam hoc, quanto dolore Heliadum animi affecti fuerint, declaratur.

Frequentantur Apollonio, ut Homero, dativi relat. pronominum personalium, qui pronominis possessivi vel genetivi pronominis determinativi vice funguntur. Velut legimus in Arg. I 1296 τὼ δέ οἱ ὄσσε ἰνδάλλοντο, ut apud Hom. A 104 ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην. Qui usus, ut in Hom. carminibus, sic in Apollonii poemate saepius occurrit; cf. II 44, 82, 109, 193, 200, 212, 406, 553, 561 al.; III 487, 1068 al.; IV 880 al. Genetivus participii dativo ita posito adicitur III 371 ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο (cf. Ξ 25, Π 531 al.).

Participii dativus ad relationem quae locum spectet exprimendam nude positus, qualis exstat in Arg. II 364 τὴν δὲ περιγνάμψαντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη Αἰγιαλὸς neque in Homeri neque aliorum Apollonio priorum poetarum carminibus invenitur. In oratione soluta eius generis dictiones obviam ferri notum est; cf. Hdt. I 51 ἐςιόντι; Thuc. I 24 ἐςπλέοντι.

E participiis animi affectus indicantibus, quae Homerus aliique verbo finito addito ad dativum aliquam personam denotantem referre solent, Apollonius nisi ἐλδόμενος nullo

utitur. In eo autem praeterea ab usu Homerico recedit, quod tantum in uno loco IV 1415 δείξατ' ἐελδομένοισι ἐνωπαδὶς ἄμμι φανεῖσαι . . χύσιν ὕδατος personae dativum adicit, quod Homerus semper facit (cf. H 7 al.), in ceteris autem praetermittit, ut I 110 μετὰ δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν, II 1092, 1285, III 956 (cf. Soph. O. C. 1505).

De dat. ethico. Crebrius quam Homero in usu est Apollonio dat. μοί, velut I 703 ὄρσο μοι Ἰφινόη, II 873 τῷ μή μοι τυτθόν γε δέος περὶ νηὶ πελέσθω (ubi μοί interpreteris „quod ad me attinet"), III 372 οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες, νεῖσθε, ib. 911 ἀλλ' ἀπονόσφι πέλεσθέ μοι, εὖτ' ἂν ἵκηται, IV 759 δεῦρο Θέτιν μοι ἄνωχθι μολεῖν. Cf. Ξ 501. ὔμμι dat. ethicus statuendus est I 686 αὐτόματοι βόες ὔμμιν ἐνιζευχθέντες ἀρούραις γειοτόμον νειοῖο διειρύσσουσιν ἄροτρον et IV 1654 μούνη γὰρ δίομαι ὔμμι δαμάσσειν ἄνδρα τόν, κτλ. (cf. N 625).

De dat. dupliciter posito. Dativo pronominis alterum dativum epexegetice adiunctum Homerus saepius quam Apollonius usurpavit. Ex illius carminibus contuli exempla: Γ 338, K 257, O 162, 178, P 195, Y 169, Ψ 156, ζ 235. In Arg. autem duo tantum inveni: IV 872 καί οἱ sc. Ἀχιλῆι στυγερὸν χροῒ γῆρας ἀλάλκοι et ib. 1524 ἦ τέ οἱ sc. Μόψῳ ἤδη ὑπὸ (adverbialiter positum) χροῒ δύετο κῶμα. Non autem ea exempla huc referenda sunt, in quibus alter dativus e praepositione ἐν verbo cuidam, ut compositum fiat, praefixa aptus putandus est, ut Λ 11 Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ κραδίῃ, Π 206, 529, β 79, μ 266, σ 103; Arg. IV 11 τῇ δ' ἀλγεινότατον κραδίῃ φόβον ἔμβαλεν Ἥρη et ib. 449.

De dat. ex adiectivis et adverbiis apto. Adiectivorum, in quibus similitudinis notio inest, usus in universum cum Homerico congruit. Cf. ἴκελος I 636, 781, 1027, II 600, 668 al. (B 478 al.), ἶσος I 774, II 581, 1255 al. (P 51 al.), ἐναλίγκιος II 169, 972, 1239 al.

(E 5 al.), ἀλίγκιος IV 966 (Z 401 al.), εἴκελος I 544, III 287, 1283, 1351, IV 173, 657 (Δ 253 al.), ἀτάλαντος II 40, 1241, III 1395 (B 169 al.). ἐοικώς adiectivi vices sustinens aliquot locis cum participii praesentis temporis dativo, cui ea ratione notio generalior tribuatur, coniungitur, ut I 461 κατηφιόωντι ἐοικώς, ib. 739, 764, II 170 (Ψ 430 al.). Dativo nominis ἐοικώς adiungitur IV 672 θήρεσσιν ἐοικότες ὠμηστῇσιν et ib. 1280 (A 47 al.). — Loquendi modus qualis exstat III 207 ἠέρι δ' ἴσην καὶ χθὼν ἔμμορεν αἶσαν ex brevitatis studio quodam profectus existimandus est, ut apud Homerum A 163 οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, P 51, Σ 370 al. — ὁμός adiectivum ab Hom. dativo non adnectitur*); ab Apollonio autem IV 673 οὐδ' ἄνδρεσσιν ὁμὸν δέμας. Similem usum nusquam repperi.

De iis adiectivis quae vicinitatem, familiaritatem vel tale quid significant, haec observavi. Consuetudinem dicendi Homericam sequuntur ἀντίος II 564 et IV 496 (περάαν πλόον ἀντίον, ᾧ ἐπέχουσιν δήιοι, „navi iter ab hostibus diversum facere"; H 20 al.), ἄρθμιος III 1101 (π 427), πίσυνος I 1156, 1198, II 559, 902, III 181, IV 1466 (E 205 al.), ἐπίρροθος II 1193 (Δ 390), συνέριθος III 942 (ζ 32). Sed in eorum adiectivorum usu, quae nunc afferam, Apollonius non solum ab Homerico sed etiam nonnunquam a sueto sermone discessit. ἄρμενος apud utrumque poetam eandem quidem structuram sed non significationem habet. Nam I 1290 ἐπεί νύ τοι ἄρμενον ἦεν Ἡρακλῆα λιπεῖν translate positum idem valet quod „gratus" (cf. Hes. op. 424), ε 254 (ἐπίκριον ἄρμενον ἱστῷ) autem proprie usurpatum significat „adiunctus". Praeposi-

---

*) Nam Θ 291 dat. τοί ad verbum εἰσαναβαίνειν referendus est, N 354 ἀμφοτέροισιν ad vocem ἦν, quam suppleas, Ψ 91 νῶιν ad v. ἀμφικαλύπτοι, Ω 57 Ἀχιλῆι et Ἕκτορι ad vv. θήσετε τιμήν,

tionem ἐς admittit IV 1461 ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον. — ἐναίσιμος IV 861 ἐναίσιμος ὔμμι κέλευθος dativum adsciscit; ceteris in locis (cf. I 438 al.) auctore Homero (cf. Z 521) nude ponitur. — ἐπήβολος III 1272 ἐπήβολος ἄρματι νόσσα ratione recentioribus poetis usitata (cf. Theocr. 28, 2) dativo iungitur; alia constructione et significatione Hom. utitur β 319 νηὸς ἐπήβολος; nec minus tragici (cf. Aesch. Prom. 444, Ag. 542; Soph. Ant. 492). — ξυνός Ap. cum dat. (cf. I 337, III 173, 483; Pind. Ol. 3, 18), Hom. cum gen. coniungit (cf. O 193). — ἑτοῖμος ab Hom. ubique absolute (cf. I 91 al.), ab Ap. autem IV 1745 τεοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη, „posteris tuis auxilium latura“, cum dativo ponitur, ut apud Pindarum Ol. 4, 16, Herodotum I 70, alios prosae orationis scriptores. — ἐφέστιος in Arg. dativum recipit III 116, IV 518, I 117, nusquam autem genetivum, quem in Hom. carminibus (cf. B 125 al.) et in tragicorum poetarum libris habet (cf. Aesch. Sept. 853, Suppl. 503 al.). — προςκηδής, „cognatus“, dativo apponitur IV 717 (cf. Hdt. VIII 136); φ 35 alio significatu positum casu caret. — ἐναρίθμιος B 202 et μ 65 sine casu adhibetur; dativus adicitur in Arg. I 143, 647, III 518, IV 1412 (cf. Theocr. 7, 86). μεταρίθμιος, quod dativo adnexum habemus I 205 (cf. hymnum alterum in Bacch. 6), apud Hom. non exstat. Item Hom. abstinet adiectivis συνέστιος (cf. I 1319; apud Aesch. Sept. 773 cum gen.), ὁμούριος (cf. III 1095; ὅμουρος dativo iungitur apud Herodot. I 57 al.), ὁμῶλαξ (cf. II 787), ὁμόστολος (cf. II 802 et III 558; cum gen. apud Soph. O. R. 212), συνοπηδός (cf. IV 745; συνοπαδός cum dat. apud Plat. Phaedr. p. 248 C), συνοίμιος (cf. II 161 Ὀρφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἀείδειν, „cantum citharae Orphei consonum canere“), μιγάς (cf. IV 320; absolute apud Euripidem et prosae orationis scriptores), καταχείριος (cf. I 1189).

Adverbiorum ex numero Apollonius more Homerico cum dat. coniungit: σχεδόν I 671 (ap. Hom. I 304 al.), ἄγχι I 532 (Υ 283), ἅμα significatu temporali I 607, 1362, II 943, 1121, III 1172 (I 682 al.), sensu sociativo I 257, 425, 637, II 270, 417, III 265, 632, 916, 1243, IV 363, 1601 (K 196 al.; Homericam locutionem ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο Ap. non imitatus est), ὁμοῦ II 121, 786, 839, 961, IV 1331 (O 118 al.). Breviloquentiae studio ductus Ap. II 889 τῷ καὶ ὁμοῦ φθιμένοισι κακὴν προτιόσσομαι ἄτην vocem ὁμοῦ non cum dativo rei comparatae, quem sensus postulat, sed personae, ad quam res comparata pertinet, coniungit. Dicit enim Iason idem fatum, quo Idmon et Tiphys oppressi fuerint, omnibus sodalibus imminere. — Contra usum vulgarem ὁμιλαδόν III 596 κακορρέκτῃσιν ὀπηδοὺς ἀνδράσι νοστήσαντας ὁμιλαδόν eadem vi et structura qua ὁμοῦ usurpatur; I 655, IV 1181, 1453 absolute positum, ut apud Hom., significat idem quod apud hunc (cf. M 3 al.), „turmatim". — Pro voce μιγδά in Hom. carminibus obvia (cf. Θ 437 μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι) Ap. IV 1345 μίγα (μ. θηλυτέρῃσιν; cf. Pind. Pyth. 4, 113) et I 573, II 983, III 1405 ἄμμιγα dativo iunctum exhibet (absolute in Soph. Trach. 839). — ἐπισχερώ vox, de cuius structura cum genetivo supra mentionem fecimus, dativo additur I 528 ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισιν. Item construitur ἐπισχεδόν II 604. — ἄντην III 1010 (ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην) et ib. 1066 (ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην . . μύθῳ προςεφώνεεν) nude tantum ponitur, ut apud Hom. quoque omnibus locis (cf. Ω 223 ἐςέδρακεν ἄντην, T 15, ε 77 al. Qua de causa cum Zieglero (l. l. p. 30) III 100 scripserim: ἐςέδρακον ἄντην ἀλλήλας pro codd. scriptura ἀλλήλαις.

II. De dativo-locativo.

De dat. locali. Non aeque frequens atque in Iliade et Odyssea dativorum loci nude collocatorum usus in Argonauticis est.

Nominum et urbium et terrarum, ut de his primum disseram, simplices dativi inveniuntur pauci, quod, ut iam in Hom. carminibus praepositionum usus praevalet. Notavimus: I 51 'Αλόπῃ μίμνον, ib. 157 Πύλῳ ἐξεγένοντο Νηλῆος (Hom. voci Πύλος semper praep. adiungit, ut A 252 al.), ib. 413 Πυθοῖ χρειομένῳ (aliter Γ 405 Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ), ib. 1317 Ἄργει ἐκπλῆσαι ἀέθλους (cf. Ξ 119), II 526 Κέῳ ῥέζουσι θυηλάς.

Saepius nominum appellativorum dativi locales occurrunt, ut αἰθέρι II 363 et III 1002 (B 412, Δ 166, ο 253), πόντῳ II 1125 (Δ 424 al.), οὔρεσι I 26 et 1150 (E 52, M 132 saepius), νήσῳ IV 1210 (φ 347). Ad homines spectant dativi: δήμῳ IV 539 (Λ 58 al.), δόμῳ III 44 et 250 (B 513 al.), δόμοις I 304, 447, II 653 (Hom. ubique praepp. adicit; cf. O 95 al.), νόῳ III 903 et IV 737 (A 132, 363, Π 19, σ 406), θυμῷ I 817, II 1219, III 451, 787, IV 1748 (A 24, 378 saepissime), φρεσίν I 508 (A 107, B 33 persaepe), χεροῖν III 1237 (A 463 al.), ὤμῳ IV 179 (Ξ 376), ὤμοισι III 45 (A 45 al.). — κρητῆρσι I 1185 (Γ 269 et δ 222). Generaliore potestate sunt: μέσσῳ I 531 (Γ 416 et H 277), μυχῷ III 659 (Z 152, I 663, P 36, X 440, Ω 675 al.), ἐσχατιῇ I 213 (Δ 524, Ψ 242, γ 294, ξ 104).

Ab Homeri autem elocutione alieni sunt dativi: ἠέρι IV 945, οὐρανῷ ib. 261 (cf. Soph. El. 174; aliter Δ 443); αἴῃ IV 534 (cf. Soph. O. R. 1266 γῇ ἔκειτο); ῥηγμῖνι II 532 (ἐπὶ ῥ. A 437 al.; Eur. Iph. T. 253), ἀκταῖς I 588, IV 245, 856 (ἐπ' ἀ. ε 151); ὕδασι II 1215 et IV 1244 (aliter Ψ 282), προχοῇσι IV 271 (ἐν πρ. λ

242; Hes. op. 757; ἐπὶ πρ. Ρ 263), μιξοδίῃσιν ἁλός IV 921; ἰλύϊ II 819, εἰαμενῇσιν III 1202 (ἐν ἐ. Δ 483 et Ο 631); δονάκεσσιν III 6 (ξ 474 ἂν δόνακας καὶ ἕλος κείμεθα); βαθείῃ ὕλῃ II 697 (Ε 555 βαθείης τάρφεσιν ὕλης); βαθείαις ἀρούραις I 686; φυταλιῇ III 1400; κληῖσιν III 1269 (μ 215 dat. κληΐδεσσιν ex praep. verbi ἐφῆσθαι aptus est; cf. β 419 ἐπὶ κληῖσι καθῖζον); θαλάμῳ IV 28 (Eur. Cycl. 57; ἐν θ. III 799); εὐνῇ IV 793 (apud Hom. I 618 λέξεο εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, Κ 75 al.).

Ex eorum verborum numero, quae in Arg. cum dat. locali coniunguntur, primum vi imperandi praedita hic afferam, ἀνάσσειν et κοιρανεῖν. ἀνάσσειν, quod Hom. saepius sic usurpat (cf. Α 180 al.), apud Ap. in quattuor locis invenitur: I 49 Φεραῖς . . ἀνάσσων, ib. 507 μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἀνάσσων, IV 305 οἶσιν sc. Κόλχοις ἄνασσεν Ἄψυρτος, ib. 765 Αἴολον, ὅστ᾽ ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει. κοιρανεῖν dat. loc. iunctum Hom. semel tantum habet φ 347 ὅσσοι νήσοισι πρὸς Ἤλιδος ἱπποβότοιο sc. κοιρανέουσιν, Ap. autem ter: I 34 Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα, II 998 τῇσιν sc. Ἀμαζόσι τότε κοιρανέεσκεν Ἱππολύτη, III 406 τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα (Aesch. Prom. 49).

Praeterea huc pertinet μεταπρέπειν, cuius structura cum dat. loc. Apollonio cum Homero communis est. Cf. I 100 ἵνα θρασέεσσι μεταπρέποι ἡρώεσσιν, II 784 ὃς πάντεσσι μετέπρεπεν ἠιθέοισιν, III 246, 335 (Β 481, 579, Λ 720 saepius). Adiectivorum autem ἀριπρεπής et ἔξοχος usus, quem hic commemorare mihi liceat, ab Homerico discrepat. Nam Ap. ea non, id quod Hom. Β 483 al. et Ζ 477 facit, cum dat. loc. iungit, sed nude ponit (cf. IV 1192; II 465). Neque verbo τέρπεσθαι Ap. dat. loc. addit, quem Φ 45 et ξ 245 adiectum habemus (Delbr. Grundl. p. 57; Monro, gram. of the hom. dial., Oxon. 1882, p. 102), sed instrumenti, ut II 761, III 660, 1140, IV 852 (cf. apud Hom. I 186 al.).

Sed δέχεσθαι verbum, quod in Arg. semel I 420 τήνδ' ἡμίν, Ἑκηβόλε, δέξο θυηλήν, in Hom. carminibus saepius dativo iunctum habemus (cf. A 596, B 186, N 710, O 88, P 207, ο 282, π 40), non cum Delbrueckio (p. 56) dativum localem, sed, quem ad modum Kruegerus (Spr. II 48, 4, 1), Kuehnerus (gr. II 366), Monro (l. l. p. 98) volunt, purum recipere existimaverim.

De dat. temporis. Temporis dativum simplicem Apollonius Homero auctore usus ponit, si certo ac definito temporis vestigio aliquid fieri aut factum esse declarare vult. In hunc modum dat. temp. cum adiectivis vel participiis coniunctus invenitur: IV 1286 μέσῳ ἤματι (cf. hymn. in Ap. 441), II 124 ἤματι χειμερίῳ (M 279), I 1358 νυκτὶ πάσῃ, II 1001 et 1231 νυκτὶ ἐπιπλομένῃ, IV 979 νυκτὶ ἰούσῃ (cf. ξ 314 νυκτὶ μελαίνῃ). Saepius dativis pronomina vel numeralia adiunguntur, velut I 547 ἤματι κείνῳ (B 37 al.), IV 328 αὐτῷ δ' ἤματι, III 538 ἤματι τῷδ' αὐτῷ (η 326), ib. 499 ἤματι δ' αὐτῷ, II 837 ἑτέρῳ sc. ἤματι, I 589 τριτάτῳ sc. ἤματι (I 363), IV 1228 ἤματι δ' ἑβδομάτῳ (cf. κ 81 et ξ 252 ἑβδομάτῃ sc. ἡμέρᾳ), II 899 δυωδεκάτῳ ἤματι (δωδεκάτῃ sc. ἡμέρᾳ A 425, Φ 46; δυωδ. ἡ. Ω 667. Sed eum morem dicendi Homericum, ut dativo temporis, cui aliquod adiectivum adnectitur, ad tempus accuratius definiendum enuntiatum secundarium ex coniunctione ὅτε aptum addatur (cf. M 279 ἤματι χειμερίῳ, ὅτε κτλ., Π 385, Φ 5), Apollonius non desumpsit. Retinuit autem eum usum II 792, ut dativo temp. cum pronomine τῷδε coniuncto tale enuntiatum adiciat (cf. B 351, 743, Γ 189 saepius).

Audacius Apollonius, ut certum tempus designet, dativo nominis sidus denotantis, cui participium apponit, utitur III 225 seq. τὸ μὲν sc. ὕδωρ δυομένῃσιν θέρμετο Πληιάδεσσιν, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνιούσαις κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης. Eiusdem nominis genetivum eadem vi Hesiodus op. 383

Πληιάδων ἐπιτελλομενάων ἄρχεσθ' ἀμήτου usurpavit. Etiam λυκάβας vocem cum participio coniunctam Ap. I 610 παροιχομένῳ λυκάβαντι dativo ponit (cf. Bion. 6, 15 ὅλῳ λυκάβαντι); Homerus autem pronomine addito genetivo ξ 161 et τ 306.

Temporis dativi simplices sine attributo collocati, qui iidem in Hom. carminibus occurrunt, sunt νυκτί II 940 et 1102 (ο 34 et υ 351) et ἦρι I 601, 929, II 498, 812, 1228, III 41, 737, 1042, IV 1625 (apud Hom. I 360 al.). — Dativo temporis ἠοῖ, quem Ap. I 651 et 985 sine attributo habet, Hom N 794 adiectivum et H 331 al. ἅμα vocem adnectit. — νηνεμίῃ Ap. III 970 eodem sensu utitur, quo Hom. E 523 gen. temporis νηνεμίης. Apollonium genetivos temporis omnino non adhibere, iam supra monuimus.

Dativi Homerici ὥρῃ (B 468 al.), θέρει (X 151), νυκτὸς ἀμολγῷ (O 324 al.) in Arg. desunt.

Praepositiones dativis ad tempus constituendum ab utroque poeta apponuntur, cum non de temporis certo sed infinito vestigio dicitur. Quem ad usum illustrandum conferantur loci: III 327 προτέρῳ ἐνὶ ἤματι, IV 236 et 1502 αὐτῷ ἐνὶ ἤ., IV 1479 νέῳ ἐνὶ ἤ., ib. 244 ἠοῖ ἐνὶ τριτάτῃ, III 799 τῇδ' αὐτῇ ἐν νυκτί, I 1080 ἐπιπλομένῃ δ' ἐνὶ ν., III 863 λυγαίῃ ἐνὶ ν., IV 60 σκοτίῃ ἐνὶ ν. (cf. e. g. Σ 251 ἰῇ δ' ἐν νυκτί); IV 217 φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί (cf. ω 118 μηνὶ δ' ἐν οὔλῳ). Locutio Homerica ἐπ' ἤματι τῷδε (cf. N 234 et T 110) in Arg. non exstat. Apollonii autem peculiaris praepositionis ὑπό cum dat. νυκτί iunctae usurpatio est; cf. I 1022, 1038, III 1361, IV 1684.

III. De dativo-instrumentali.

De dat. sociativo. Cum dativo sociativo pronomen αὐτός additur, in universum praepositio σύν omittitur. Conferas, ut in exemplis ex Homeri carminibus et Argonauticis petitis me contineam, Θ 24, 290, I 542, Λ 699, Υ 482, Ψ 8, ϑ 186, ξ 77, υ 219, φ 54; I 502, 801, 823, 1195, 1204, II 33, 149, 749, 788, III 96, 373. Tribus autem in locis uterque poeta praepositionem σύν admittit: I 194, Ξ 498, ν 118; I 1200 σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης, IV 1230 στεινὰς αὐταῖς σὺν Ἐχινάσι νήσους, ib. 1591 ἄφαντος αὐτῷ σὺν τριπόδι σχεδὸν ἔπλετο.

Dativus ὁμάδῳ IV 198 εἴσιν ἐρύξων Αἰήτης ὁμάδῳ πόντονδ' ἴμεν ἐκ ποταμοῖο pro sociativo habendus est et vertendus: „cum turba hominum". ὅμαδος vocem de hominum multitudine intellegi posse probant loci Homerici Η 307, Ο 689, Ρ 380 praeter Apollonianum I 347 ἀρχεύοι ὁμάδοιο. Nusquam alibi Ap. dativum sociativum de personis usurpat. Neque Homeri elocutionis is usus peculiaris esse videtur. Nam quod λ 161 dixit ἐνθάδ' ἱκάνεις νηί τε καὶ ἑτάροισι, sine dubio concinnitatis studio commotus fecit.

De dat. modi. Dativi κλαγγῇ II 269 et IV 219 (Γ 2), κνυζηθμῷ III 884 (π 163), μυκηθμῷ III 864 et 1297 (Σ 575), ἀλαλητῷ II 589 (Β 149 al.), οἰμωγῇ II 1258 (Ω 696), ῥοίζῳ IV 138, 1543, II 1251 (ι 315). Apollonio cum Homero communes sunt; non item dativi κηδοσύνῃσιν I 277 et III 462, ἀτημελίῃ III 830, μαρμαρυγῇ III 1379 et IV 173 (plur. IV 728), ὑλακῇ III 1217, δόλῳ III 687 (ὀψὲ δ' ἔειπεν τοῖα δόλῳ; dat. causae Η 142, ut δόλοισι III 373 et IV 343), εὐχωλῇσι IV 1596 (ἔννεπεν εὐχωλῇσιν; dat. causae in Il. I 499).

Inusitati Apollonio sunt dativi Homerici: ἠχῇ (Μ 252 al.), ἰαχῇ (Ο 384), στοναχῇ (Ω 696).

Pro loquendi formula Homeri δούπησε πεσών (cf. E 42 al.) Ap. IV 1688 dativo modi usus dicit ἀπείρονι δούπῳ κάππεσε.

De dat. instrumenti. Contra usum Homeri Apollonius verba μετρεῖσθαι et τεκμαίρεσθαι dativo instr. iungit I 724 κανόνεσσι δάε ζυγὰ μετρήσασθαι (cf. Ar. av. 1004 ὀρθῷ μετρήσω κανόνι) et ib. 108 θυέλλας καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι (cf. Aesch. Prom. 336; Soph. O. R. 916; Eur. Rhes. 705). Praeter haec duo verba ab Homeri sermone aliena sunt verba dativo iuncta: ἀναβλύειν III 223 (ἡ μὲν sc. κρήνη ἀναβλύεσκε γάλακτι, ἡ δ' οἴνῳ), μύρεσθαι IV 665 (αἵματι οἱ θάλαμοι καὶ ἕρκεα πάντα δόμοιο μύρεσθαι δόκεον), σφριγᾶν III 1258 (χεῖρες . . σθένει σφριγόωσαι), ἐπιλάμπεσθαι II 920 (φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ). Verbum simplex λάμπεσθαι autem item in Arg. atque in Hom. carminibus dativo subiungitur. Cf. I 1282 (αἴγλῃ), III 295 (χαρίτεσσιν), IV 1544 (σπινθαρύγεσσι πυρός); O 623 al. Neque minus κομᾶν III 928 (φύλλοισιν; Θ 42 et N 24), θάλλειν III 122 (χροιῇ; I 208), φρίσσειν III 1355 (σακέεσσι; Δ 282 et H 62), ναίειν I 1146 (ὕδατι) et III 224 (ἀλοιφῇ; ι 222), ῥεῖν IV 1284 (αἵματι; Θ 65 et ε 70), κηκίειν I 542 (ἀφρῷ; E 599, Σ 403, Φ 325), πορφύρειν I 935 (δίνῃ) et IV 668 (αἵματι; Ξ 16). Etiam ἕννυσθαι cum dat. coniunctum quale exstat III 454 οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο (cf. O 389), huc spectat; saepius quidem acc. obi. adsciscit (cf. III 1225 al.; Δ 432 al.).

De dat. causae. More insolito Ap. I 449 ἄχος δ' ἕλεν sc. αὐτοὺς Ἴδμονος αἴσῃ et II 772 ἄχος δ' ἕλεν sc. αὐτὸν Ἡρακλῆι λειπομένῳ dativum causae adhibuit. Homerus quidem in eadem re genetivo usus est; cf. Θ 124 Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο, ib. 316; M 392, N 417 al.

Omnino Apollonio dativus causae magis frequentatus est quam Homero, ac plerumque quidem is, qui non e

certo verbo aut adiectivo pendet, de quo usu postea videbimus, sed ratione liberiore ad totam sententiam refertur. Huc ex numero eorum dativorum, qui voluntatis vel hortationis notionem induunt, pertinent: ἀνωγῇ I 1134 et II 499 (ὑπ' ἀνωγῇ II 556); βουλῇ III 1126; βουλῇσι I 1345, II 154, IV 241, ib. 734 (βουλαῖς); δαημοσύνῃσι II 145 et 1260; ἐπιφροσύνῃ III 659; IV 1115 (plur.; cf. Hes. th. 659); ἐφετμῇ II 210 et 519, plur. III 574, IV 688, 858 (cf. Pind. Pyth. 2, 21); ἐφημοσύνῃ I 3 et III 602, plur. I 915, II 492, 518, III 263, IV 818; θεοπροπίῃσι I 301, 487, 958, II 213; παρηγορίῃσι II 1281; συνημοσύνῃσι I 300; συνθεσίῃ IV 340, 437, 453, plur. III 821 et IV 1176; φραδμοσύνῃ I 560 et II 647 (cf. hymn. in Ap. 99), plur. IV 122 (cf. Hes. op. 245, th. 626 et 884); ἐννεσίῃσι I 956, III 29, 478, 818, 942, IV 646, 774, 1445 (cf. E 894; ὑπ' ἐννεσίῃσι I 7, II 1100, 1166); ἰότητι I 130, III 545, 786, 1116, IV 1302 (E 874 al.); μήτι I 560, II 383, III 548 (Ψ 315); ὑποθημοσύνῃσι I 19, 112, 367, II 1146, III 1246 (O 412 et π 233); μαντοσύνῃσι II 208, III 1182, IV 1504 (aliter A 72 ἣν διὰ μαντοσύνην). Atque ex iis, qui animi affectum denotant: πόθῳ I 286, III 86, 751 (P 439); χήτει I 887 et IV 91 (Z 463 al.); χόλῳ III 368 (Z 335); αἰδοῖ II 1238 (cf. Hes. th. 92); φόβῳ II 552, IV 48, 817; γηθοσύνῃσι II 878 (Φ 30 γηθοσύνῃ); χάρματι III 257; ὑπερηνορέῃ III 65; ἀηθείῃ II 1064 (cf. batr. 72); ἀμηχανίῃ I 638, 1233, IV 1259, 1308, 1527, plur. II 860 (ὑπ' ἀμηχανίης Ar. av. 475; Call. hymn. in Iov. 28); ἀμπλακίῃσι IV 1017 et 1082 (cf. Pind. Pyth. 3, 13). Generalioris autem potestatis sunt dativi: ἄτῃ IV 228 (ἄναξ ἄτῃ πολυπήμονι χεῖρας ἀείρας, cf. Eur. Hipp. 241); ἀτροπίῃ IV 387, plur. ib. 1006; ὑποτροπίῃ I 1052; ἀνάγκῃ IV 440 (Λ 150 al.); χρειοῖ ἀναγκαίῃ III 988 (Θ 57); βριθοσύνῃ I 390 (E 839). Adde praeter hos

dativos: πνοιῇσι II 1103 (E 526 al.), πνοιῇ II 168 et IV 609 (ὑπὸ πνοιῇ I 1308 et II 75); ἀκραεῖ ζεφύρῳ (νῆσον λίπον, II 721); κατηλυσίῃ ζεφύροιο (βαῖνον ἐπὶ κληῖδας, IV 886).

Iam enumeremus et verba et adiectiva, quae dativum causae recipiunt. Verborum e numero structuram Homericam obtinent: ἀγάλλεσθαι I 973 (M 114 al.), γάνυσθαι II 184 (Ξ 504 et μ 42; cum ἐπί et dat. IV 997, ut in Eur. Iph. T. 1239), χαίρειν II 1157, IV 31, 1628 (H 312 al.), τέρπεσθαι II 761, III 660, 1140, IV 852 (apud Hom. I 186; cum gen. rei ib. 705), μοχθίζειν IV 192 et 1652 (B 722). γηθεῖν autem, quod Ap. I 449, 857, II 707, III 925 dativo adiungit, ut Hesiodus sc. 116, Homerus cum participio coniungit (cf. e. g. A 330 ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς). Etiam ὀδύρεσθαι III 709 ὀδυρομένων ἀχέεσσιν dativum adsciscit, quamquam Homerus (X 424 al.) genetivo utitur. ἐπαγαίεσθαι, verbum non proprium Homeri, cum dat. causae construitur III 470 κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ et ib. 1262 ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων. In loco posteriore van Herwerden (observ. ad Ap. Rh. Arg., in Mnem. nov. ser. XI p. 107, a. 1883) cum codice quodam Parisino scribere vult ἐπαγάλλετο. Sed cum codd. Laur. et Guelf. auctoritate, tum locutionibus notis Homericis κύδεϊ γαίων (A 405 al.), σθένεϊ βλεμεαίνων (Θ 337 al.), aliis similibus lectio ἐπαγαίετο satis defenditur.

In adiectivorum numero γηθόσυνος solum eandem quam habet in Hom. carminibus structuram cum dativo, in Arg. retinet. Cf. I 784 γηθόσυναι ξείνῳ et IV 1726 χλεύῃ γηθόσυνοι (N 82 al.; cum ἐπί et dat. III 1255). Praeter hoc in Arg. sic usurpatum invenis περιγηθής IV 572 (οὔρῳ) atque περιθαμβής IV 1528 (ἄτῃ) nec minus participium ἀμηχανῶν II 410, 1140, III 423 (κακότητι; cf. Aesch. Ag. 1113 ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ).

De dat. e verbis passivis et adiectt. verb. apto. Dativum personae agentis e verbis passivis aut adiectivis verbalibus pendentem et in Arg. et in Hom. carminibus reperimus. Sed, quod ad verba attinet, nisi in unius verbi ἀνάσσεσθαι constructione usus Apollonianus cum Homerico non consentit; cf. IV 266 οὐ δὲ Πελασγὶς χθὼν τότε κυδαλίμοισιν ἀνάσσετο Δευκαλίδῃσιν cum δ 177 ἀνάσσονται sc. πόλεις δ' ἐμοὶ αὐτῷ. Abstinet vero Ap. verbis Homericis δαμνᾶσθαι (cf. Γ 301 al.) et κτείνεσθαι (cf. E 465) et Homerus rursus verbis Apollonio usitatis περιτίεσθαι (cf. III 74 τῷ νύ μοι ἄλληκτον περιτίεται. Verbum simplex apud Hom. sic ponitur Λ 58 ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς τίετο δήμῳ.), ἐπιξενοῦσθαι (cf. II 764 Λημνιάδεσσιν ἐπεξεινοῦντο γυναιξίν, Demosth. p. 1224 init.), τετύχθαι (cf. I 234 ἐπεὶ δμώεσσιν ἐπαρτέα πάντ' ἐτέτυκτο. Aliis in locis dat. purus additur, ut II 292 al., P 690 al.), ὑποκλύζεσθαι (cf. I 533 καὶ οἱ sc. Ἡρακλῆι ἔνερθεν ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις, cuius loci sensus est: quotiens Hercules pedes imposuerat, navis mergebatur).

Generis medii verba significatu passivo posita eaque dativo personae iuncta Homerus non usurpavisse videtur. Apud Apollonium autem tria huius usus exempla reperiuntur: III 66 καὶ πρὶν ἐμοὶ μέγα φίλατ' Ἰήσων (aliter III 1002 ἀθάνατοι φίλαντο sc. αὐτήν et IV 990 Μάκριδα φιλαμένη); I 60 Καινέα γὰρ ζῶον . . Κενταύροισιν ὀλέσθαι (cum dat. rei α 7 al.); IV 533 μήποτε τὴν sc. χθόνα δηίοισιν ἀναστήσεσθαι ἰοῦσιν (aliter Φ 635 ὅς μοι ἀνέστη et σ 334).

Neque ea adiectiva verbalia in Hom. carminibus occurrunt, quae Ap. dativo personae adiunxit. Sunt tria: ἀγητός (I 824 Ἀχαιιάδεσσιν; cf. Theocr. 1, 126 μακάρεσσιν ἀγαστόν), ἀκήρατος (I 852 ἀ. ἀνδράσι Λῆμνος; cum dat. rei Eur. Hipp. 1114), ἄπρηκτος (I 246 πόνος δ' ἀ. ἰοῦσιν).

Duos dativos-instrumentales in eodem enuntiato coniunctos habemus I 542 ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν, III 346 ὅτ' ἀνέρες αὐτοὶ νωλεμέως χείρεσσιν ἐπισπέρχωσιν ἐρετμοῖς, ib. 462 τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν, ib. 1297 οἳ δέ μιν ἄμφω μυκηθμῷ κρατεροῖσιν ἐνέπληξαν κεράεσσιν. Simile quid apud Homerum quoque invenimus; cf. e. g. I 620 Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ.

Dativus differentiae sive mensurae cum gradu comparativo coniunctus ut in Homeri carminibus ita in Apollonii quoque poemate non in usu est.

De antiptosi quae ratio inter Apollonium et Homerum intercedat, conferantur quae Merkelius in proll. p. LXXXVIII seq. exposuit.

Index verborum.

Argumentum.

6*

D. De dativo.

I. De dativo puro.

II. De dativo-locativo.

III. De dativo-instrumentali.

Corrigenda.

p. 12 v. 20 lege χριμφθείς pro χριμφθέις.
„ 12 „ 28 „ μιν „ μίν.
„ 16 „ 3 „ ἐφέσσατο „ ἐφεσσατο.
„ 16 „ 13 „ II „ III.
„ 16 „ 26 „ ὑπερέσχεθεν „ ὑπερέσχεθεν.
„ 22 „ 31 „ θυμὸν ἀνίῃ „ θυμόν.

Vita scriptoris.

Natus sum Oscarus Linsenbarth Vimariae a. d. III. Non. Novembr. a. h. s. XLVII. Fidem profiteor evangelicam. Postquam gymnasium urbis patriae rectoribus Heilandio et Rassovio frequentavi, ubi imprimis de me meriti sunt Gust. Zeiss, Otto Heine, Hugo Weber, vere ineunte a. h. s. LXVI maturitatis testimonium nactus universitatem litterarum Ienensem adii, ut philologiae operam darem. Ibi me docuerunt viri clarissimi Goettling, Nipperdey, Maur. Schmidt, Schleicher, Cuno Fischer, Adolfus Schmidt. Philologorum seminario per tria semestria sodalis ordinarius interfui. A. h. s. LXVIII Gottingam ad studia mea producenda migravi et imprimis viros illustrissimos Sauppium et Guil. Muellerum audivi. Eodem tempore societatis germanicae, quam G. Mueller moderatur, sodalis factus sum. Omnibus meis magistris optime de me meritis gratias et nunc ago et semper habebo quam maximas. Postquam aestate a. MDCCCLXIX Gottingae in examine publico pro facultate docendi studia mea probavi, in Borussorum provincia Rhenana primum per breve tempus Sobernhemi, in urbe ad Navam fluvium sita, tum Crucenaci in gymnasio praeceptoris publici partes egi, quas adhuc easque abhinc quattuor annos sup. ord. praeceptoris ago. Foras a me data est commentatio annalibus scholasticis gymnasii Crucenacensis a. h. s. LXXVI praemissa, quae inscribitur: Der römische Kaiserbiograph Vopiscus.

D. De dativo.

I. De dativo puro.

II. De dativo-locativo.

III. De dativo-instrumentali.

Corrigenda.

p. 12	v.	20	lege	χριμφθείς	pro	χριμφθέις.
„ 12	„	28	„	μιν	„	μίν.
„ 16	„	3	„	ἐφέσσατο	„	ἐφεσσατο.
„ 16	„	13	„	II	„	III.
„ 16	„	26	„	ὑπερέσχεθεν	„	ὑπερέσχεθεν.
„ 22	„	31	„	θυμὸν ἀνίῃ	„	θυμόν.

Vita scriptoris.

Natus sum Oscarus Linsenbarth Vimariae a. d. III. Non. Novembr. a. h. s. XLVII. Fidem profiteor evangelicam. Postquam gymnasium urbis patriae rectoribus Heilandio et Rassovio frequentavi, ubi imprimis de me meriti sunt Gust. Zeiss, Otto Heine, Hugo Weber, vere ineunte a. h. s. LXVI maturitatis testimonium nactus universitatem litterarum Ienensem adii, ut philologiae operam darem. Ibi me docuerunt viri clarissimi Goettling, Nipperdey, Maur. Schmidt, Schleicher, Cuno Fischer, Adolfus Schmidt. Philologorum seminario per tria semestria sodalis ordinarius interfui. A. h. s. LXVIII Gottingam ad studia mea producenda migravi et imprimis viros illustrissimos Sauppium et Guil. Muellerum audivi. Eodem tempore societatis germanicae, quam G. Mueller moderatur, sodalis factus sum. Omnibus meis magistris optime de me meritis gratias et nunc ago et semper habebo quam maximas. Postquam aestate a. MDCCCLXIX Gottingae in examine publico pro facultate docendi studia mea probavi, in Borussorum provincia Rhenana primum per breve tempus Sobernhemi, in urbe ad Navam fluvium sita, tum Crucenaci in gymnasio praeceptoris publici partes egi, quas adhuc easque abhinc quattuor annos sup. ord. praeceptoris ago. Foras a me data est commentatio annalibus scholasticis gymnasii Crucenacensis a. h. s. LXXVI praemissa, quae inscribitur: Der römische Kaiserbiograph Vopiscus.

